உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

திருவருட்பிரகாசவள்ளலாரென்னும்

சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

செய்யப்பட்டு,

சென்னை

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மூன்றாவது பதிப்பு

1898.

விளம்பி௵

இதன்விலை அணா [illegible]

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

நேரிசைவெண்பா.

காப்பு.

அன்ன வயல்சூ ழணியாரூர் வாழ்மனுவா
மன்னன் முறைகண்ட வாசகத்தைப-பன்னுதற்கு
நேய மிகத்தா ளினைப்போர்க் கருள்புழைக்கைத
தூய முகத்தான் றுணை.

கங்கைச் சடையான்முக் கண்ணுடையா னன்பர்தம்மு
ளங்கைக் கனிபோ லமர்ந்திருந்தா - னங்கை
முகத்தான் கணங்கட்கு முன்னின்றான் மூவாச்
சுகத்தான் பதமே துணை.

கடல் சூழ்ந்த வுலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேசங்களிலுஞ் சிறப்புடையதாய், காவேரியென்னுந் தெய்வத்தன்மை யுள்ள நதியினால் எந்தக்காலத்திலுங் குறைவுபடாத நீர்வளப்ப முள்ளதாய், வாழைச்சோலை, பலாச்சோலை, மாஞ்சோலை, தென்னஞ்சோலை, கமுகஞ்சோலை, கருப்பஞ்சோலைமுதலாகிய பலவுள்ள சோலைகள் அணியணியாக ஒன்றை யொன்று சூழ்ந் தோங்கப் பெற்றதாய், அசோகு, குருக்கத்தி, சண்பகம், பாதிரி முதலான விருக்ஷங்களால் நெருங்கப்பெற்று, வண்டுகள் பாடுகின்ற மலர்ச் சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களும், அலலி நீலம் முதலான புட்பங்கள் மலர்கின்ற நீர் நிறைந்த ஓடைகளும். பொய்கைகளும், ஏரிகளும, குளங்களும் பலவிடங்களிலு முள்ளதாய், செந்நெல் முதலாகிய பயிர்கள் மாறாது முப்போகமும் விளைகின்ற குறைவற்ற விளைவையுடைய வயல்கள் நெருங்கியுள்ளதாய், சிதம்பரம், பஞ்சநதம், மத்தியார்ச்சுனம், சம்புகேச்சுரம் முத

லான திவ்விய க்ஷேத்திரங்கள் இடையிடையிலுள்ளதாய், இல்லற தருமத்தில் எள்ளளவும் பிழைபடாது செல்வத்திலும் கல்வியிலும் நிறைவுள்ள குடிகளுக்கிடமானதாய், பலவளப்பங்களுங்கொண்டு பூமிதேவிக்கு முகம்போல விளங்குகின்ற சோழதேசத்திலே, பாதாளலோகத்தைப் பார்த்திருக்கின்ற ஆழமுள்ள அகழியினாற் சூழப்பட்டு, இந்திரலோகத்தை யெட்டிப்பார்க்கின்ற உன்னதமுள்ள கோபுரங்களையுடைய மதிலும் உய்யானமும், நந்தவனம், பூஞ்சோலை முதலானவைகளும், தெய்வ தீர்த்தம், பிரமதீர்த்தம், வசந்தவோடை, செங்குவளையோடை முதலான நீர் நிலைகளு முள்ளதாய், தேர்நிலைகள், யானைக்கூடங்கள், குதிரைப்பந்திகள், சேனையிடங்கள், ஆஸ்தான மண்டபம், அரசமண்டபம், விசித்திர மண்டபம், விநோதமண்டபம், நியாயமண்டபம், நிருத்தமண்டபம், கல்விமண்டபம், கணக்கர் மண்டபம், பாடல் மண்டபம், பரிசனமண்டபம், சித்திரமண்டபம், தேவாசிரியமண்டபம், சித்திரத்தெற்றி, சிலம்பக்கூடம், ஆயுதசாலை, அமுதசாலை, அறச் சாலைகளு முள்ளதாய் ரதந பீடிகைகளும், கனக மாளிகைகளும், பளிங்கு மாடங்களும் மணிப் பந்தல்களும், மகரதோரணங்களும், மங்கலகோஷங்களுமுள்ள கடைவீதி, கணிகையாவீதி, சூத்திராவீதி, வைசியாவீதி, அரசாவீதி, அந்தணாவீதி, ஆதிசைவா வீதி, சைவா வீதி, வைதிகா வீதி, தபோதனரிருக்கை, சைவமுனிவா மடம், உட்சமயத்தா ருறையுள் முதலான வளப்பங்களை யுடையதாய், தியாகராஜப்பெருமா னெழுந்தருளிய கமலாலயமென்னுந் திருக்கோயிலை யுள்ளே யுடையதாய், சோழராஜாகள் பரம்பரையாக அரசாட்சி செய்வதற்கு உரிய ராஜதானியாய நிலமகள் திருமுகத்திலிட்ட திலகம்போல் விளங்கிய திருவாரூரென்கிற நகர மொன்றுண்டு அதிலே மூன்று சுடர்களிலும் முதற்சுடராகி மேன்மையடைந்த சூரிய குலத்திற் பிறந்து அரசாட்சி செய்துவந்த சோழராஜாகளில் சிறந்தவராய், அறுபத்துநான்குகலைகளிலும் வல்லவராய், உயிருக்குறுதியைத்தருகின்ற நல்ல கேள்விகளை யுடையவராய், எல்லா வுயிர்களுக்கும் இதஞ்செய்கின்றவராய், வேத மோதுதலும், யாகஞ்செய்தலும், இரப்பவர்க்கீதலும், பிரஜைகளைக் காத்தலும், ஆபத்திலிருந்து சவுக்கியத்தில் வழங்குதலும், பகைவரை யழித்தலுமெ

ன்னும ஆறுதொழிலகளும, வீரமுளள சேனைகளும்,செல்வமு
ளள குடிகளும மாரு்த பொருளகளும, மதிநுட்பமுளள மநதிரி
யும, பகைவராலழிககப்படாத கோட்டையுமுடையவராய், வழ
ககை யறிவிபபவரையும தங்களுககுள்ள குறைகளைச் சொலலி
ககொளபவரையும இலேசிலே தமது சமுகததுககு அழைப்பி
தது அநத வழககைத தீரததும் அசகுறைகளை முடிததுங கொ
டுப்பவராய, பாலொடு பழஞ் சோநதாறபோல முகமலாசசி
யோடு இனியவசனஞ சொலபவராய, பினவருவதை முனனே
யறிநதுகொளவதும உறவினா அயலாா சினேகா பகைவா இழி
நதோா உயாநதோா முதலான யாவரிடததும கால வேறறுமை
யாலும குணவேறறுமையாலும உணடாகினற நனமை தீமை
களை உளளபடி யறிநதுகொளவதுமாகிய விவேகமுளளவராய,
அகங்காரம காமம கோபம லோபம மோகம பொறாமை வஞ்ச
கம டமபம வீணசெயகை முதலான குற்றஙகளைத தினையள
வுங் கனவிலும புரியாதவராய, தாககுணஙகளையுடைய சிறி
யோா சோககையை மறநதாயினும நினையாமல, செய்வதற்கு
அரிதான செயகைகளைச செய்து முடிககவல்ல நற்குணஙகளை
யுடைய பெரியோாகளைச சகாயமாககொணடு செயயததகக
காரியங்களைத தெரிந்து செயதும், செய்யததகாத காரியஙகளை
தெரிநது விடுததும, பகைவலியும தனவலியும துணைவலியும்
காலநிலைமையும இடநிலைமையுமறிந்து காரியஙகளை நடததியும
அடுததவாகளது குணம் வல்லமை ஊககம முதலான தனமை
களை யாராயநது தெளிநது அவரவா தரஙகளுககுத தகக உத
தியோகங்களை அவரவாககுக கொடுததும, பழமைபாராட்டியும,
சுற்றநதழுவியும, கணணோட்டமவைததும, சாதியியற்கை ஆசி
ரமவியறகை சமய வியறகை தேசவியற்கை காலவியற்கை முத
லான உலகியற்கைகளையறிநது அவ்வவற்றிறகுத தககபடி ஆரா
யநது செயதும நலலொழுககததுடன நடப்பவராய, குடிகளு
ககு அணுவளவு துனபம நேரிடினும அதை மலையளவாக எண
ணித் தமககு வநததுபோ விரககஙகொணடு மனமுருகுவதனால
தாயையொததவராய, அததுனபததைவிட்டு இனபததையடை
யததக்க நலலவழியே யறியுமபடி செயவிபபதனல் தநதையை
யொத்தவராய், அவர்களுக்கு அநத நலவழியைப போதித்து

அதிலே நடாத்துகின்றபடியால் குருவையொத்தவராய், அந்தக் குடிகளுக்கு இகபரசுகத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன்னின்று அது பற்றி முயற்சி செய்யும்போது வரு மிடையூறுகளை நீக்குகின்ற படியாலும் அந்த வொழுக்கவழியிலிருந்து தவறினால் அந்தக்குற்றத்துக்குத் தக்க தண்டனை விதித்து அவ்வழியில் பின்னும் நடாத்துகின்றபடியாலும் தெய்வத்தை யொத்தவராய், குடிகளுக்கு ஆபத்து நேரிடும்போது கட்டிய வஸ்திரம் அவிழ்ந்தவன் கை போலுடனே அந்த ஆபத்திலிருந்து நீங்கும்படி கை கொடுப்பதினால் சினேகனை யொத்தவராய், நலலகாரியமிது, கெட்ட காரிய மிதுவென்று காட்டுகிறபடியால் கண்போன்றவராய், குடிகளுக்கு அச்சம் அவல முதலானவை நேரிடாமல் காத்து வருதலால் உயிர்போன்றவராய், குடிகள் தம்மை நினைக்குந்தோறும் "இப்படிப்பட்ட நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய புண்ணிய மூர்த்தியை அரசனாகப் பெற்ற நமக்குக் குறை யொன்று மில்லை" யென்று களிக்கின்றபடியால் பொன்புதையலை யொத்தவராய், கைம்மாறு வேண்டாது கொடுத்தலால் மேகத்தை யொத்தவராய், அறிவே ஆயிரங் கண்களாகவும் கைகளே கற்பமாகவும் கண்களே காமதேனுவாகவும் திருமுகமே சிந்தாமணியாகவும் மனோதிடமே வச்சிராயுதமாகவுங் கொண்டபடியால் இந்திரனையொத்தவராய், சிங்காதனமே செந்தாமரையாகவும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களும் அடைதற்குரிய நான்கு மார்க்கங்களே நான்கு முகங்களாகவுங் கொண்டு, அந்தந்தமார்க்கங்களில் அந்தந்தப்பொருள்களை விருத்தி பண்ணுகிறபடியால் பிரமனையொத்தவராய், ஆக்கினாசக்கரமே சக்கராயுதமாகவும் செங்கோலே திருமகளாகவும் சிறந்த பெருமபுகழே திருப்பாற்கடலாகவும் யுகதமலலாத காரியங்களை யொழிந்திருப்பதே யோகநித்திரையாகவுங்கொண்டு, மண்ணுலகிலுள்ள வுயிர்களைக் காத்து வானுலகிலுள்ள தேவர்களுக்கு யாகங்களால் அமுதுகொடுத்து வருகின்றபடியால் திருமாலை யொத்தவராய், சோர்விலலாமை தூய்மை வாய்மையென்னு மூன்றுமேமூன்றுகண்களாகவும் துணிவுடைமையைச் சூலமாகவுங்கொண்டு பாவங்களையெலலாம் நிக்கிரஞ்செய்து வருகின்றபடியால் உருத்திரமூர்த்தியை யொத்தவராய், வாட்டத்தை

நீக்கி மகிழ்ச்சிசெய்கின்ற அருளுள்ளபடியால் அமிர்தத்தையொத்தவராய், சிவபக்தியில் மிகுந்தவராய், பொறுமையில் பூமியையொத்தவராய், தருமமே உருவாகக்கொண்டு நடுநிலையிலிருந்து மனுநீதி தவறாது விளங்கிய மனுசசோழரென்னும் பெயரையுடைய சக்கரவர்த்தியானவர், கலிங்கர், குலிங்கர், வங்கர், கொங்கர், அச்சியர், கொச்சியர், தெங்கணர், கொங்கணர், தெலுங்கர் முதலான தேசத்தரசர்களெல்லாம் திறைகட்டி வணங்க உலக முழுவதையும் ஒரு குடைநிழலில் வைத்துச் செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில், உலகமெங்கும் புலியும் பசுவும் கூடிப்போய் ஒரு துறையில் நீர்குடித்துலாவியும், சிங்கமும் யானையும் சேர்ந்து திரிந்தும், பருந்துங் கிளியும் பழகி மகிழ்ந்தும், கூகையுங் காகமும் கூடிப்பறந்தும், பூனையு மெலியும் பொருந்தியிருந்தும், இந்தப்படி மற்றுமுள்ள விரோதமாகிய வுயிர்களும் ஒன்றுகொன்று விரோதமில்லாமல் சிநேகஞ்செய்து வாழ்ந்திருக்கவும், மரங்கள் புல்லுகள் முதலான நடையில்லாத வுயிர்களும், வாடுதல் உலர்தல் உதிர்தல் வெட்டுணணல் முதலான குறைகளில்லாமல் வளர்ந்தோங்கி வாழ்ந்திருக்கவும், பெருங்காற்று பெருவெள்ளம் பெருமழை தீப்பற்றல் இடிவிழுதல் முதலான உற்பாதங்கள் சிறிதுமில்லாமல் சுகுணமான காற்றும் மிதமானவெள்ளமும் பருவமழையும் தவறாம லுண்டாயிருக்கவும், பசிநோய் உடம்புநோய் அவமிருத்து உயிரச்ச முதலான துக்கங்களொன்றுஞ் சேராமல் சுகமே சூழ்ந்திருக்கவும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்கின்ற ஜாதியாரும், பிரமசாரி கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி என்கின்ற ஆசிரமத்தாரும், சைவர் வைணவர் வைதிகர் என்கின்ற சமயத்தாரும், தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசாரங்களில் குறைவுபடாமல் வாழ்ந்திருக்கவும், அன்னதானம் சொர்ணதானம் கோதானம் பூதானம் முதலான தானங்களும், தேவாலயங் கட்டுவித்தல் திருக்குளமெடுத்தல் செழுஞ்சோலைவைத்தல் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தல் சத்திரங்கட்டுவித்தல் முதலான தருமங்களும், சாந்திராயணமுதலான விரதங்களும், தியானஞ்செய்தல் ஜெபஞ்செய்தல் முதலான தவங்களுந் தவறுபடாமல் ஓங்கியிருக்கவும், தியாகேசப் பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ள தெய்வங்களுக்கும்

திரிகால பூசைகளும திருப்பணிகளும திருவிழா முதலான சிற பபுகளும குறைவிலலாமல நடககவும அவரது ஆஞ்ஞையே செய்விதது வநதது அவரது ஒபபுயாவிலலா அரசாடசியிலே பூவேபறிபடுவது, புனலே சிறைபடுவது, சாறறே அலைபடுவது, கலலே கடினமுடையது, மாவே வடுபடுவது, வாழையே குலை படுவது, வணடே மதுவுணபது, பநதே அடிபடுவது, பரியே கடடுணபது, நெலலேகுததுணபது, நெற்கதிரே போரபடுவது, வயலே விளைபடுவது, மாதரிடையே குறைபடுவது, தரிததிரமே தரிததிரபபடுவது, துககமே துககபபடுவது, பொயயே பொய படுவது; இவையலலாமல பொருளபறிககபபடுவோரும சிறைச சாலையில வைககபபடுவோரும பகைவரால அலைககபபடுவோ ரும கடினமனமுளளவாகளும வடுபபடுவோரும குலைபடுவோ ரும மதுவுணபோரும அடிபடுவோரும குததுணபோரும போ ரிற்படுவோரும கடடுணபோரும விளைபடுவோரும குறைபடு வோரும தரிததிரபபடுவோரும துககபபடுவோரும பொயபடு வோரும வேறே யிலலாமையால அநநாட்டில மேனமையே விளங்கியிருநதது.

இநதப பிரகாரமாக மநதிரிமுதலான அஙகஙகளுடன அர சாணடிருநத அமமனுசசோழரென்னும சககரவாததியானவா புததிரபபே றிலலாமல மனம வருநதி அபபேறறைப பெறும படி அறுபதுவருஷகாலமாக அநேக தானஙகளும தருமஙகளும யாகங்களும விரதங்களுஞ் செய்தும, புததிரோறபததி யிலலா மையால "புததிரச்செல்வம் பெறாதவா பொருட்செலவும் பெ றறும பய னிலலையே, புத்திரனபோல் நமககு இநத அரசச் செல்வம் இமமை மறுமை யினபங்களைக கொடாதே, சநததி யிலலாவிட்டால பிறகாலததில் கணகளிலலாத முகமும சூரிய னிலலாத பகலுமபோல அரசனிலலாது இவ்வுலகந தலைதடு மாறிப்போமே, ஆதலா லினிப புததிரனைபபெறறுக்கொளவதற் குததக்க முயறசி நமது ஆணடவனுகிய தியாகராஜப்பெருமானை வழிபடுவதேயலலதுவேறொ ா றுமிலலை, ஆனல மோக்ஷப் பேற் றைக் குறித்து நிஷகாமியமாக இத்தனைநாளும வழிபடடுவநத நாம: இப்போது புததிரப்பேற்றை குறிததுக காமியமாக நம

தாண்டவனை வழிபடுவது தகுதி யல்லவாயினும், "தீராக்குறை களுக்குத் தெய்வமே முடிவு" என்கிறபடி "எவ்விதத்தினும் தீராத புத்திர னில்லாக் குறையைச் சிவபெருமானது திருவருளாலே தான் தீர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும்" என்று ஆலோசித்துத் துணிவுகொண்டு, தமது மனைவியாருடன் ஆகம விதிப்படிக் கமலாலய மென்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பய பக்தியுடன் பூங்கோயிலைப் பஞ்சாவரண வலமுஞ்செய்து உட்புகுந்து, தியாகராஜப் பெருமானது சந்நிதிக் கெதிரே அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, வணங்கிய முடியும், மலர்ந்த முகமும், நீர் பொழிந்த கண்ணும், துதிமருவிய நாவும், கூப்பிய கையும், புளகமுற்ற வுடம்புங் கொண்டு நின்று, "எம்பெருமானே! புத்திரப்பே றில்லாத குறையைத் தீர்த்தருளல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துப் பலவிதமாகத் தோத்திரஞ் செய்து, தமது அரண்மனைக்குச் சென்றா ரிந்தப் பிரகாரம் நாடோறும் பேரா வழிபட்டுப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே வந்தார் அவர் செய்யும் வழிபாட்டுக்கும் வந்தனைக்கும் இரங்கித் தியாகராஜப் பெருமான் புத்திரப்பே றுண்டாகும்படி அநுக்கிரகஞ் செய்ய, அந்த அநுக்கிரகத்தால் மகாராஜனுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாகும்படி வலம்புரிச் சங்கு விலை யுயர்ந்த வெண்முத்தினைக் கருப்பங் கொண்டதுபோலத் தேவியார் தமது திருவயிற்றில் கருப்பங் கொண்டு, பத்துமாதமுஞ் சென்று நல்ல சுபதினத்தில் தாமதேவதை தாண்டவ மாடவும், வானகத்தார் மலர்சொரிந்து வாழ்த்தவும், வையகத்தார் மனங்களிக்கவும், அதிதியாரானவர் ஆதித்தனைப் பெற்றது போலவும், மல்லிகைக்கொடி மணமுள்ள மலரைப் பெற்றது போலவும், எவ்வெவர்களும் அதிசயிக்கத்தக்க சர்வ லட்சணங்களும் நிறைந்த வடிவுள்ள ஒரு புத்திரனைப் பெற்றார் புத்திரன் பிறந்த சந்தோஷமான சமாசாரத்தைப் பாங்கிகள் அதி சீக்கிரமாக வந்து தம்மை மறந்த மனக்களிப் புள்ளவர்களாக எதிர் நின்று "ஆண்டவனே! எங்கள் தலைவியார் திருவயிற்றிலிருந்து தேவரீர் புகழே வடிவாகவும், புண்ணியமே உயிராகவுங் கொண்டு, பொன்னுலகத்தைக் காக்கின்ற புரந்தரனும் நாண மடையப் பூவுலகத்தைக் காக்கத்தக்க வல்லமை யுள்ள புத்திர சிகாமணி

புதடஞ்செய்த'' தென்று விண்ணப்பஞ் செயயக் கேட்ட மனு ச்சக்கர வாத்தியானவா தூரதேசத்திற் போயிருந்த கப்பல துறைமுகத்தில் வநததென்று சொலலககேட்ட வர்ததகனைப் போலவும், கூடிப்பிரிநத மங்கையின குரலோசையைக கே ட்ட நாயகனைப் போலவும், தாகங்கொணடு தவிககுங் காலத தில் சமீபத்தே தணணீ ருணடென்று சொல்லககேட்ட தேச சஞ்சாரியைப் போலவும், மனங்குளிர்நது உடல் பூரிதது அள விடப்படாத களிபபுடையவராய அநதப் பாங்கிசளுககு விலை யுயாந்த ஆடை யாபரணஙகளை வெறுப்பவடையுமபடி பரிசு கொடுத்துத தாம் நீராடி நியமஙகள முடிதது, வேத விததுக ளாகிய பிராமணாகளுக்கு விதைதானம சொாணதானம கன் னிகாதானம் அசுவதானம் கஜதானம பூதானம கோதான முத லான தானங்களைக கொடுதது, புததிரன பிறநதநாள் தொட்டு ப பனனிரணடு வருஷ மட்டுங் குடிகள வரி கொடாமல சாவ மானியமாகத் தாமே யநுபவிததுக கொளளவும, திறை கட்டி வரும் அரசாகளை ஏழு வருஷமட்டும அநதத திறைகளைக் கட் டாமல் தாஙகளே யெடுததுக கொளளவும, சிறைச்சாலையி லிருந்த சததுருககளை விட்டுவிடவும, பொககிஷ சாலையைத் திறந்துவிட்டு நகரிலும் நாட்டிலு முளளோா யாவரும் தங்கள் தங்களுககு வேணடிய மட்டில ஏழு நாள வரையில் எடுததுக கொணடு போகவும், தேவாலயங்களி லெலலாம புதிதாகத திருப்பணிகளும, திருவிழா முதலான சிறபபுகளும் செயவிகக வும கட்டளையிட்டு,பினனாத தான தேடிவைதத திரவியத்தை த்தெரியக் கணடுகொண்டவனைப்போல,த திரைமறைவிலிருந்த அச்செல்வக் குழநதையை வெளிபபடக கண்டு மனமகிழ்ச்சி யடைந்து, இளஞ சூரியோதயம்போல இாதப புததிரன இவ் விடததி லுதயஞ செய்தது சிவாநுககிரகமே யல்லது வேறல்ல வென்று வியப்படைந்து, சோதிட சாததிரஙகளில வல்லமை யுள்ள பெரியோர்களைக் கொண்டு ஒப்பற்ற செல்வங் கல்வி வெற்றி முதலிய அதிர்ஷ்டங்கள நடனஞ செய்கின்ற சாதக பலனைக் குறிததுத் தியாகராஜப் பெருமானது திருவருளால் வநததுபற்றி அக்கடவுளின் திருபபெயர் கொண்டு வீதி விட ங்க னெனனும் நாமகரணமும, அன்னப பிராசனம் சௌள

முதலான சடங்குகளும் மிகுந்த விபவமாகவும் வேதயுக்தமாக வும் அதது செய்யததகக பருவங்களில செய்வித்தும், அந்தப் புதல்வனை வாச நீராட்டு விததும, இனிய வுணவுகளை யூட்டு வித்தும், பொனனாலும் இரததினஙகளாலுஞ செயத பூஷணங் களைப் பூட்டுவிததும, மாாமேலுந தோளமேலும மடிமேலும் வைதது வைதது முததாடியும, திருநதாத குதலைச் சொற்க ளைக கேட்டு மகிழ்நதும, சறபக விருக்ஷததின கனியைக் கே ட்பினும் அநதக் கணமே தருவிததுக கொடுததும், சிறிய விளை யாடலகளைச செயயக கணடு களிததும, சறபுளளவன கண வனை யுபசரிபபதுபோல உபசரிததும, படிப்பில் ஆசையை வைததவன பாடததைப பாராடடுவதுபோலப் பாராட்டியும், தன்னை யுயாந்தவனுககு நினைததவன் தருமததை வளாப்பது போல வளர்ததும, முன் சிறுமையடைநது பின செலவததைப் பெற்றவன அச செல்வததைப் பாதுகாபபது போலப் பாது காததும புததிர சமபததினால வரும பயனை யடைநதவரா யிருநதார்.

இநதப்படி இணையில்லாத செல்வப் பெருக்கத்தில் வளர் க்க வாழை யிளங் குருததுப்போல வளாநது வருகின்ற புத் திரனுககு ஐநதாம வயதில அட்சராபபியாசம் செய்விதது ஏழாம வயதில சகல தேசத தரசாகளுக்குந் தெரிவிதது, நகரை யலஙகாரஞ் செயவிதது, பதமராகம கோமேதகம் வயிரம வைடூரியம முதலான இரததின கசிதமான கலியாண மணடபததில வேத வேதாங்ககஙகளில வலலவரான பிராமணா களும் சாபாநுககிரக சாமாத்தியமுள்ள தபோதனாகளும் ஆசீர் வதிக்கவும, மனனர் மணடலீகா பட்டவர்ததனர் மகுடவர்தத னா அமைச்சா உறவினா சிநேகர் முதலானவர் கணடு களி ககவும, சுமஙகலப பெணகள சோபனம பாடவும். பேரி சங் கம மிருதங்க முதலான மங்கல வாததியங்கள் முழங்கவும், நலல சுப முகூர்த்தததில வேதவிதிப் பிரகாரம் உபநயன கலி யாணமும சகல வேதாகம சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமையுள்ள ஆசாரியரைக கொண்டு வித்தியாரம்பமுஞ் செய்விததார். சில நாள்களுக் குள்ளே வீதி விடங்க னென்னும் அப்புததிரனு வன் வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள, புராணங்கள், ஸமிருதிகள்,

இதிகாசங்கள் முதலான கலைகளில் ஆசிரியனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு வல்லமையுள்ளவனாகி, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், ரதாரோகணம், வில்வித்தை, வாள்வித்தை, இந்திரஜாலம், மகேந்திரஜாலம் முதலான ஸமஸ்த வித்தைகளையுங் குறைவறக் கற்றுக்கொண்டு, ஆதிசேடனைப்போல அறிவும், காமனைப்போலக் கட்டழகும், ஆண்சிங்கம்போல ஆண்மையும், மதயானைபோல நடையும், மார்த்தாண்டன்போல வாய்மையும், கற்பக விருக்ஷம்போலக் கொடையுமுடையவனாய், சிவபக்தி, சிவகாருண்ணியம், பொறுமை, அன்பு, ஆசாரம், ஒழுக்கம், ஊக்கம், சாந்தம், சற்சனநேயம் முதலான நற்குணங்களுடன் உயிர்க்கு முடிவு நேரிடுமாயினும் உண்மையே பேசுவதும், உறுதியே சொல்லுவதும், இன்சொல்லே கூறுவதும், இதமே செய்வதும், பயனுள்ள காரியங்களையே பாராட்டுவதும், பிராமணர் தவத்தோர் முதலான பெரியோர்களைக் கண்டால் அன்போடும் அச்சத்தோடும் எதிர்கொண்டு தலையால் வணங்கி வாயால் வாழ்த்துவதுமாகிய நற்செய்கைகளை யுடையனாய், மாதா பிதாக்களது மனக்குறிப்பறிந்து அவரிச்சையின்வழி நடந்து மகிழும்படி செய்து இளமைப் பருவத்திற்றானே எல்லா மறிந்தவனென்று கண்டோர் கொண்டாடவும் கேட்டோர் மனங்களிக்கவும் இளவரசு பட்டத்துக்குத் தகுந்த பருவமடைந்திருந்தான்.

அப்படி யிருந்த நாள்களில் ஒரு நாள் அவ்வீதிவிடங்கனென்னும் இராஜபுத்திரன் தன் பருவத்துக் கொத்த இராஜகுமாரர்களும் மந்திரி குமாரர்களும் சூழ்ந்து வர, தன் பிதாவாகிய மனுச்சோழருடைய சமுகத்துக்கு வந்து, பிதாவினது திருவடிகளுக்கு அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகத் தண்டனிட்டெழுந்து தூசொதுக்கியும் உடம்பொடுக்கியும் கைகட்டியும் வாய்புதைத்தும் எதிரே நிற்க, அப்போது மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் நெடுநாள் பிரிந்திருந்த கன்றினைக்கண்ட பசுவைப்போலவும் இடந்தெரியாதிருந்த புதையலை யெதிர்ப்பட்டுக் கண்டவனைப் போலவும் கண்கள் களிகூரக்கண்டு உள்ளமும் உடலும் பூரித்துத் தமது இரண்டு கைகளாலுந் தழுவி யணைத்தெடுத்து மடிமேல் வைத்து, உச்சிமோந்து முதுகைத் தடவி, எனக்கு நெடுநாளாக விருந்த மனக்குறையைத் தவிர்த்து இம்மை மறு

மைப் பயனைக் கொடுக்கும்படி பிறந்த அருமையாகிய அமிர்த த்தை யொத்த என் புத்திரனே! உன் மனதில் ஏதோ வொரு எண்ண முண்டானதாகத் தோன்றுகின்றது, அவ்வெண்ணம் இன்னதென்று வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டார். அதுகேட்ட வீதிவிடங்கன் மூன்றுலகத்திலுங் கேடில்லாத கீர்த்தியை நாட்டிய பெருந் தன்மையுடைய தேவரீரைப் பிதா வாகப் பெற்ற அடியேனுக்கு எண்ணங்கொள்வதற்கு என்ன குறை யிருக்கின்றது? நமது குலதெய்வமாயும், இஷ்டதெய்வ மாயும் கமலாலயத்தி லெழுந்தருளிய தியாகராஜப் பெருமா னைத் தரிசித்து வரவேண்டு மென்னும் எண்ண மொன்றுமாத் திர முண்டு இவ்வெண்ணம் இடையூறில்லாமல் நிறைவேறு ம்படி தேவரீர் திருவுள்ளங்கொள்ளவேண்டு மென்று விண்ண ப்பஞ் செய்தான்.

அதுகேட்டு அரசனானவர் சர்வ வல்லமையுள்ள சுயம்பு வாயும், கருணைக் கடலாகிய கடவுளாயும், பிள்ளைக் கலி தீர்த்த பெருமானாயும் விளங்கிய தியாகராஜப் பெருமானைச் சேவிப்ப தற்குத் தடை யுண்டோ? தனக் கிணையில்லாத தருமமூர்த்தி யைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்றால் தடுப்பவர் யார்? புண்ணியந் தேடப் புத்திரன் தொடங்கினால், தந்தை தடைசெய்வானோ? நானே கற்பிக்கவேண்டிய நல் விஷயத்தை நீயே தெரிந்து செய்யத் தொடங்குவது நான் பூர்வஞ் செய்த புண்ணிய மல்ல வோ? பிள்ளைதேடும் புண்ணியம் பிதாவுக்கு முண்டென்று பெரியோர் சொல்வது பிழைபடா தென்பதை நானறியேனோ! நெல் முதலான பயிருக்கு நீர் விடுவோரையும், குருடர்க்குக் கோல் கொடுப்போரையும், இரவில் வந்தவர்க்கு இடங்கொடுப் போரையும், அஞ்சி வந்தடுத்தவர்க்கு அபயங் கொடுப்போரை யும், தாகங் கொண்டோர்க்குத் தண்ணீர் கொடுப்போரையும், பசிகொண்டு பரிதபிப்போர்க்கு அன்னங் கொடுப்போரையும், சேற்றில் விழுந்து திகைக்கின்றோர்க்குக் கை கொடுப்போரை யும், ஆற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்டோரைக் கரையேற்றுவோ ரையும், சத்திரங் கட்டித் தருமஞ் செய்வோரையும் தடுத்தா லும் குருதரிசனம் சிவஞானி தரிசனம் சிவதரிசனம் செய்வோ ரை ஒருகாலுந் தடுக்கப்படாது, ஆகலால் புத்திரனே! உன

க்கு வேண்டிய சிறப்புகளுடன் சுகமாகப்போய் ஆண்டவனைத் தரிசனஞ் செய்து சிவஞானமுந் தீர்க்காயுளும் பெற்று வருவா யென்று கட்டளை யிட்டார். அந்தச் கட்டளையை அன்புடன் தலை மேற்கொண்டு வணங்கி விடை பெற்று, மாதாவி னிடத் திற் போயப் பத்தியுடனே பணிந்தெழுந்து கைகூப்பி நின்று, அநேக விரதங்களை யனுஷ்டித்து அடியேனைப் பெற்றெடுத்து, கண்களை யிமைகள் காப்பனபோற் காத்து வளர்த்த தாயே! அடியேன் தெய்வ சிகாமணியாகிய தியாகராஜப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்யவேண்டும்; இதற்குத் தந்தையாருடைய சம் மதம் பெற்றுக் கொண்டேன், இனி யுமது உள்ளமும் ஒரு மித் தருளவேண்டுமென்று குறையிரந்து கொண்டான் அது கேட்ட தாயானவள் உருக்கத்துடன் மனமகிழ்ச்சி கொண்டு, முக மலர்ந்து முலைகளிலிருந்து பால் பீரிடவும், கண்களில் ஆசை நீரரும்பவும் தன்னருமைத் திருமகனை நோக்கி, இறை வனையும் என்னையும் நற்கதியிற் சேர்க்கவந்த நாயகமே! நாங் கள் முன்செய்த தவப்பயனாலே கிடைத்த முத்தமே! எங் கள் வருத்தமெல்லாந் தீர்க்கவந்த மாணிக்கமே! கல்வியிற் சிற ந்த கண்மணியே! சுந்தரவடிவமுள்ள சூரியனே! சாந்த குண முள்ள சந்திரனே! பேரறிவுடைய பிள்ளாய்! நெடுநாளாகப் பலவிதமான தருமம், தானம், தவம் முதலியவற்றைச் செய்தும் பெற்றுக்கொள்ளாமல், தியாகேசர் சந்நிதிக்கு நடந்து அந்தக் கடவுளின் அநுக்கிரகத்தால் உன்னைப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

அப்படிப்பட்ட பெருங்கருணையுள்ள பெருமானை நீ தரிசிக்க வேண்டுவது அத்தக் காரியந்தான், ஆதலால், நீ போய்க் கண் குளிரக் கண்டு தரிசித்து, உபநயன முதலான மங்கலக்கோலங் கண்ட என்து கண்கள் மணக்கோலமுங்கண்டு களிப்படைய வேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கிற என்னெண்ணம் விரைவில் முடியும்படி ஒருவரத்தையும் பெற்றுவரக்கடவாயென்று விடை கொடுத்தாள். அவ்விடையைப் பெற்றுக்கொண்ட வீதிவிடங் கன், தன் அரண்மனைக்கு வந்து தயிலம், சந்தனம், கஸ்தூரி, பால், தயிர், நெய், பழம் முதலான அபிஷேக திரவியங்களும், மாணிக்கமாலை, மரகதமாலை, முத்துமாலை, பவளமாலை, பொன் மாலை, வச்சிரமுடி, இரத்தினகுண்டல முதலான திருவாபரண

ங்களும், கொன்றைமாலை, தும்பைமாலை, வில்வமாலை, சண்பக மாலை, முல்லைமாலை, மல்லிகைமாலை முதலான திருமாலைக ளும், வெண்பட்டு, கோசிகப்பட்டு, பீதாம்பரம முதலான திரு வாடைகளும, மற்றும வேண்டிய திரவியங்களெல்லாமுந் தியா கேசர் கோவிலுக்குக் காரியக்காரர்கள் வசத்தில முன்னதாக அனுப்புவித்து, பின்பு தான் மஞ்சனசசாலையில் வாசநீராடி வெ ணபட்டுடுத்துச சிவத்தியானத்துடன திருநீறுதரித்துத் திலக மணிந்து, கிரீடம், குண்டலம், கண்டசரம, வாகுவலயம், பதக் கம, சரப்பளி, கடகம, ஆழி, பொற்பூணூல, பொன்னரை ஞாண, உதரபந்தனம, வீரகண்டை முதலான பூஷணங்களும பூணடு,ஜோதிமயமான பீதாம்பர வுத்தரியம மேலேதரித்து,நவ ரத்தின மிழைத்த வொரு பொற பிரமபைக் கையிற் பிடித்துக கொணடு, அரணமனைவாசலைவிட்டு வெளியேபுறப்பட்டு,வேத பாரகராகிய வேதியா முதலானவாகளுக்குப் பலபல தானங்கள செய்து, மனோவேகமும பின்னடையத்தக்க வேகமான நடை யுள்ள நான்கு குதிரை கட்டிய மகா மேருவைப்போல உயாவு ளள ரத்தினகசிதமாகிய ரததத்தினபேரில ஆரோகணித்துக்கொ ணடனன. அபபோது வேதவேதியா, மீமாமசகா, தாாக்கா, வையாகரணிகள,சோதிடா,ஆயுளவேதியா,வேதாநதியா, ஆகம சித்தாநதிகள, புராணிகா, சமயசாத்திரப பிரசங்கிகள முத லான வித்தியாவல்லவாகளும, மநதிரி, பிரதானி, தாளுபதி முதலான காரியத்தலைவாகளும, சிநேகா, உறவினா, புரோகிதா முதலானவாகளும, மன்னா, மணடலீகா, பட்டவாத்தனா மகுடவாத்தனா முதலான அரசாகளும் தங்கள தங்கள பெரு மைக்குத்தக்க வாகனங்களிலேறிச சூழந்து சென்றனா.நெற்றி பபட்டம கிம்புரி முதலான அணிகள சூட்டி அலங்கரிக்கப பெற்ற மதயானைகள காச்சித்துசசென்றன, முத்துசகுஞ்சம், முத்துவடம, முத்துவாளி, கிணகிணிமாலை, பொற்கலனை முத லான அணிகளா லலங்கரிக்கப்பெற்ற வலியுள்ள குதிரைகள கனைத்துச சென்றன, வீரபட்டம, வீரசங்கிலி, வீரகணடை முதலான அணிகளை யணிந்த வீரர்கள் ஆரவாரித்துச சென்ற னா, மங்கலப்பாடகா பாடினர்; வந்தியர் மாகதர் புகழ்ந்தனா, மங்கல மங்கையர் வாழ்த்தினர், நாடகக்கணிகையா நடனஞ

செய்தனர். பட்டாங்கு படிக்கவும், கட்டியங் கூறவும், அஷ்ட மங்கலங்களை யேந்திச் சுமங்கலிகள் சூழ்ந்துபோகவும், வெள்ளை வட்டக் குடைகள் நிழற்றவும், வெண்சாமரை வீசவும், மயிற் குஞ்சங்கள் சுழற்றவும், பூந்தட்டேந்தவும், பேரிகை, தம்பட்டம், தக்கை, உடுக்கை, சச்சரி, தாளம், மத்தளம், தாரை, சின்னம், மல்லரி, சங்கம், ஏககாளம், ருத்திரவீணை, நாரதவீணை, தும்புருவீணை, இராவணஸ்தம், கின்னரி, புள்ளாங்குழல் முதலான தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக் கருவி, நரம்புக்கருவி எனகின்ற ஐவகையானும் முப்பத்திரண்டு வாத்தியங்களு முழங்கின, தேரிற் கட்டிய மணிகளி னோசை கணீர் கணீரென்று சத்தித்தன ஆடுகின்ற மாதரது அடிகளிற்பூண்ட சிலம்போசை கலீர்கலீரென்று ஒலித்தன, சகலமங்கலசம்பிரம ஆடம்பரங்களுடன் மாளிகைகளின் வாயில்கள்தோறும் மலர்ப்பந்தரிட்டு மணிமாலைகள் தூக்கி, வாழை கமுகுகள் நாட்டி, மெழுகிக்கோலமிட்ட திண்ணைகளிற் பூரண கலசங்களும், பொற்பாவைகளும், முளைப்பாலிகைகளும், முக விளக்குகளும், வெண்சாமரைகளும், இணைக்கயல்களும், கண்ணடிகளும், பூந்தட்டுகளும், மங்கலமாகவைத்து அலங்கரித்து, பரிமளதிரவியங்களைக் கலந்த பனிநீர்தெளித்துத் தூளி யெழும்பாமல் தளஞ்செய்தும், ஆடல்பாடல் முதலான விநோதங்களைக்கொண்டும் வீதி விளங்கியது அவ்வீதியினிடத்துத் தேவேந்திரன் தியாகராஜ தரிசனஞ் செய்யப் போவதுபோல அவ் வீதி விடங்க னென்னும் இராஜகுமாரன் தேரை நடத்தினன்.

அப்பொழுது இரதி, இந்திராணி முதலான தேவ மாதர்களை யொத்த அவ்வீதியிலுள்ள ஸதிரீ ஜனங்களெல்லாம் அப் பத்திரனைக் கண்டு, மணமுள்ள மலரை வண்டுகள் சூழ்ந்தது போலவும், இனிய சுவையுள்ள தேனை யீக்கள் சுற்றியதுபோல வுஞ் சூழ்ந்து கொண்டனர் அம்மாதர்களை நெகிழ்ந்தும், கைவளை சோர்ந்தும், கண்ணீர் ததும்பியும், குழலவிழ்ந்தும், கொங்கைகள் விம்மியும், பசலைபோர்த்தும் மையலடைந்த மனத்தவர்களாய், கருப்பை வில்லாகவுடைய காமனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு அழகுடைய இளவரசே ! கன்னிகைப் பருவமுன்

ளவளே நான, என்மேற் கடைககண செயயாயோ வென்றும, எழுதப்படாத சுநதர வடிவமுள்ள இளங் காளேயே! புருஷா முகம பாராத பூவையே நான, என்னைப் புணாநது போகாயோ வெனறும், கணகளுககு நிறைநத கட்டழகனே! காவலழியாத காரிகையே நான், எனனைக் கலநது போகாயோ வென்றும, சுபலக்ஷணங்கள நிறைநத சுநதரவடிவே! கலியாண மிலலாத கனனிகையே நான, என்மேற் கருணைசெயயாயோவெனறும, மனுச்சககரவாததி பெறற மத யானையே! சிறுவய துள்ளவளே நான, எனனைத் திருமபிப பாராயோ வென்றும், அதிசயிககத்தக அழகனே! நிறையழியாத நேரிழையே நான, சற்றே நினறு போகாயோ வெனறும இநத ராஜ புததிரனுககு வீதிவிடஙக னெனறு பேரிட்ட பெரியோாககு அனநததரம் அடிககடி தெணடனிட்டாலும போதாதேயெனறும தமமிற்றமே பேசி மன துருகித தமமை மறநதாாகள சில மாதரோா வாச முள்ள தயி லம்பூசி மணமுளள மலாமாலே சூழ்நது வாழைப பூ விதழ்போல வகிாநது குயிலமுகம போல முடியிட்டுப் பளிஙகுச சிமிழ்க குளளிருநது தோன்றுகினற பருதத நீலககலபோல தாவளய மான தலேச்சாததுக்கு ளிருநது சிறுகித தோனறுகினற குடிமி யும், பாாக்கினறவரது பாாவைககு இனபந தருகினற தோற்ற மும், மாறாத மலாச்சியும், மனோரஞ்சிதமான அழகும, குளிர்ச் சியும் ஒளியும்பெற்றுச் செநதாமரைமலாபோல விளங்கும முக மும், கருமைமிகுநது செமமை கலநது காருணணியந ததும்பி இஙகிதமறிந்து சிறிதேயிமைததது மனோரம்மியமாய மலர்போ ன்று நீணட கண்களும, ஒளி கொணடு உயர்நது நீணட நாசி யும், குண்டலமணிநது நீணடு அகனற செவியும், திரிபுண்டரந தரிததுத் திலதந தீட்டி அழகு பெற்று அகன்று உயாநத நெற்றி யும், பவளம்போற் சிவநது திரண்ட உதடும, முலலேயரும்புகள போலச் சிறுதது நெருஙகியொளிவீசும் பற்களும,குறுகி மென மையாகிச் சிவபபேறிய நாவும, கண்டசர முதலான ஆபரண ஙகளே டணிநது வலம்புரிச் சஙகுபோல் திரண்டகண்டமும், மத்தளம்போலத் திரண்டு மந்தரமலேபோல உயர்ந்து கண்டோர் கண்களேயுங் கருததையுங் கட்டுகின்ற சுகநத மாலேயணிந்த வெற்றியுள்ள தோளும, வீணைத் தண்டுபோல நீண்டு தாழ்ந்து

கடக மணிந்த கையும், தாமரைமலாபோற் சிவந்து மிருதுவாகி மழைபோற சொரணம பொழிகினற முனகையும, விளக் கிருநது பதககமுதலானவை யணிநது களப கஸதூரிசள் பூசிக கணணுடிபோல அகனறு மலேபோல் வுயாநத மாாபும, சிறுத துயாநத வயிறும, ஆழ்நது அழகுபெறற உநதியும, யானைததுதி ககைபோனறு திரணட தொடையும, வட்டந தோனறுந தசைகொணடு செழிபபுளள முழங்காலும, திரணடு நீணட கணைக காலும, தாமரை மலாபோனறு வீரகணடை யணிநத கால்களும், வரமபு கடவாத வடிபபமுளள வடிவமுடைய இநத இராஜபுததிரனைக கணடு களிபடதரகு ரானெனன தவஞசெய தேனே வெனறும, இராஜ சிஙகமாகிய இநதக குமாரனைச சிரு ஷடிததவன பிரமதேவனேயானல, இவனழுகுக்குத தகக மாதி னை இனி யெங்கே உணடுபணணுவானேவெனறும, இவ்வழுக னது வடிவைக கணடால உருகாத கருஙகலலும உருகுமானல பேதைமையுளள பெணகள மனம் உருகா திருககுமோ வென றும, இவனது பூரண சநதிர விமபமபோன்ற புனனகை யொ ன்றுமே மூனறுலகததிலுமுளள பெணகளுககெல்லாம பிததே ற்றுமே யெனறும பலவிதமாகத தனிததனிச் சொலலி மோகங் கொணடு நினறாாகள அவ்வீதியிலுளள வாலிபா வார்த்திபா முதலான புருஷ சனஙகளெலலாஙு கணடு, ஆ! ஆ! ! இநதப் புததிரனே இராஜபுததிரன, இவனுககு முன மறற ராஜபுததிர ரெலலாம இராக்ஷசபுததிரரே எனறும், இவன வடிவே வடிவு, இவன வடிவுககுமுன மற்றவா வடிவெல்லாம மரவடிவே யெ ன்றும, இவன கறற விதவையே விததை, இவனுககு முன மற றவா கறற விததை யெலலாம மாய விததையே யென்றும்; இவன குணமே குணம, இவனுககு முன மற்றவா குணமெ ல்லாம விலவினகுணமே யெனறும்; இவனே இளவரசு, இவ னுககுமுன் மற்ற இள வரசெல்லாம் பூவரசே யெனறும, இவ னே சீமான, இவனுககுமுன மறறச் சீமானகளெலலாங் சலே மானகளே யெனறும பேசி வியநதோர் பலா, இவன வீரமே வீரம, இவன வீரததுககுமுன மறறவா வீரமெலலாஞ சவ்வீ ரமே யென்றும இவன யௌவனமே யௌவனம், இவன யௌவனததககு முன மறறவா யௌவனமெலலாம வெவவ

ணமே யென்றும், இவன் பாக்கியமே பாக்கியம் மற்றவா பாக்கிய மெல்லாம் நிர்ப்பாக்கியமே யென்றும்; இவனைப் பெற்றவரே பெற்றவா, மற்றவரெல்லாம் பெண் பெற்றவரேயென்றும் பேசி னோர் சிலா, இந்தக் குண ரத்தினமான புதல்வனைப் பெறுத ற்கு நமது மகாராஜனும் அவரது மனைவியாரும் என்ன நோன்பு நோற்றாரோ வென்றும், வெற்றியை யுடைய வீரசிங்கம்போ ன்ற இந்தப் புத்திரனது திருமுக மண்டலத்தில் சாந்தந் ததும்புகின்றனவே என்றும், இவனது கண்கள் கருணை பொழி கின்றனவே என்றும், இவனது வடிவில் அழகு ஒழுகுகின் றதே யென்றும் நெடுநாளாகக் கண்டு களிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி யெதிர்பார்த்திருந்த நமக்கு இன்று தியாகராஜப்பெரு மான் திருவருளல்லவோ இந்த இராஜபுத்திரனை இவ்வீதியில் வரும்படி செய்தது? இனி அவ்வருளுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோமென்றும் பேசி மகிழ்ந்தோா சிலா இந்தப் புத்திரன் தியாகேசப் பெருமான் வரத்தினால் தோன்றினன் என்பதை இவனது அற்புதமான வடிவம் காட்டுகின்றதே யென்றும், நமதரசனுக்குச் சந்ததி யில்லாமையால் பிற்காலத்தில் உலகம் என்ன பாடு படுமோ வென்று எண்ணி இளைத்திருந்த நமது துன்பத்தை யெல்லாம் நீக்கி, இன்பத்தைக்கொடுத்த இப்புத்தி ரனுக்கு நாம் செய்யும் உபகாரம் ஒன்றுமில்லையே யென்றும், மனுச்சோழ மகாராஜனைப்போல நம்மை யெல்லாம் பாது கா த்து வருவானென்பதற்கு வேறே அடையாளம் வேண்டுமோ? இவனிடத்திற் கருணை ததும்புகின்ற கடைக்கண்களே காட்டு கின்றனவென்றும் பலா பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லிக் கொண்டு சூழ்ந்து நின்றாகள். இந்தப்பிரகாரம் அவ்வவ் வீதியி லுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களும் புருஷ ஜனங்களும் பார்த்துப் பாா த்துப் பலவிதமாகப்புகழ்ந்து நெருங்க வீதிவிடங்கன் தேரிலேறி சசென்றனன். செல்லும்போது ஒருவீதியில் தேரிலே கட்டிய குதிரைகள் தோப்பாகன் வசத்தைக் கடந்து தெய்வத்தின் வசமாகி, அதிவேகமாக அத்தேரை யிழுத்துக்கொண்டு சென் றன. அத்தருணத்தில் தாயப் பசுவானது பின்னே வர, முன் னே வந்த அழகுள்ள ஒரு பசுங் கன்றானது "இளங்கன்று பயம றியாது" என்ற மொழிப்படியே துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு

எதிரே வந்து இராஜகுமாரனைச் சூழ்ந்து வருகிற சனத்திரள்களுக்குள்ளே ஒருவருமறிந்துகொள்ளாதபடி ஊழ்வினையாற்கண் மயக்கஞ் செய்விக்க, உட்புகுந்து அதிவேகமாகச் செல்கின்ற தோச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டு,அரைபட்டு,உடல்முறிந்து, குடல் சரிந்து, உயிர்விட்டுக்கிடந்தது உடனே அந்தப் பசுவங்கன்று தனது தோச் சக்கரத்தில் அகப்பட்டதைக் கேட்ட வீதிவிடங்கன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போலத் திடுக்கிட்டு, நடுநடுங்கித் தேரிலிருந்து கீழேவிழுந்து, எண்ணப்படாத துன்பத்தோடும், பயத்தோடு மெழுந்து போய் அப்பசுங் கன்று இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு மதி மயங்கி, மனம் பதைத்துக் கையுங் காலும் நடுக்கெடுத்துப் பெருமூச்சு விட்டு, உடம்பு வெயர்த்துச் சோபமடைந்து விழுந்து, சிறிது தெளிந்தெழுந்து,கண்களிலே நீர் ஆறுயப் பெருக நின்று, சிவசிவா! சிவசிவா!! சங்கரா! சங்கரா!! சம்புவே! சம்புவே!! மஹாதேவா! மஹாதேவா!! தியாகராஜப்பிரபு! தியாகராஜப்பிரபு!! தேவரீரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று வந்த அடியேனுக்கு இப்படிப்பட்ட இடரும் வரலாமா? நன்றி அறியாத பாவி இவன், நம்மைத் தரிசிக்கத் தக்கவனல்லனென்று திருவுளங் கொண்டுதானோ என்னை இந்தப் பழிக்கு ஆளாக்கியது? தேவரீரைத் தரிசனஞ்செய்ய எண்ணிவந்த அடியேன் கால் வருந்த நடந்து பயபக்தியுடனே வந்து தரிசிக்கவேண்டும், அவ்வாறு செய்யாமல், செல்வச் செருக்கினால் தேரி லேறிக்கொண்டு ஆடம்பரங்களுடன் பக்தி யில்லாது பகல்வேஷக் காரன்போல டம்பவேஷங் காட்டிவந்த அன்பில்லாத பாவியாகிய என் பிழையைக்குறித்து நோவதல்லது, என் பெருமானிடத்துக் குறை சொல்லத் தகுமோ?

இப்படிப்பட்ட பெரும் பாதகஞ் செய்யத்தானோ பிள்ளையாகப்பிறந்தேன்! விரிந்த பாற்கடலில் விஷம் பிறந்ததுபோல மறைநெறி தவறாத மனுவின் வம்சத்தில் எதிரற்ற பாவியாகிய நான் ஏன் பிறந்தேன்? பழி பாவங்களைக் கனவிலுங் கண்டறியாத மனுச்சோழராகிய என்பிதாவுக்குப் பெரும் பழியைச் சுமத்தத்தானோ பிறந்தேன்? சிவபெருமானைத் தரிசித்துச் சீர்பெறலாமென் றெண்ணிவந்த எனக்குச் சிவதரிசனங் கிடையாது தீரா

பழி கிடைத்ததே! ஓகோ "எண்ணம பொய்யாகும், எளிதம மெய்யாகும்" என்கிற வார்த்தைகள என்னிடத்திலே இன்று அநுபவப்பட்டனவே! ஐயோ! நானகற்ற கலவியெலலாங் கதையாய முடிந்தனவே, நானகேட்ட கேளவியெலலாங கேடாய முடிநதனவே, நான அறிநத அறிவெலலாம அவலமாயவிட்டனவே, நான தெளிநத தெளிவெலலாந தீஙகாயவிட்டனவே, அரகரா! இப்படிபபட்ட தீஙகு வருமெனறு அறிநதால தேரிலேறேனே, பசுவைக கொலைசெயவதே பாவஙகளி லெலலாம பெரும் பாவம! அதைபபாரககிலும் பசுங்கன்றைக கொலை செய்வது பஞசமாபாதகத்திறும் பதினமடஙகு அதிகமென்று பெரியோர் சொலலககேட் டறிநதிருககிற நான, இனறு அநதப பாதகதது ககு ஆளாகியுங உயிரை விடாமல உடலைச சுமநதிருககிறேனே, இளஙகனறு எதிரே வரவும அதைபபாராமலஅதனமேல தேரை நடததியது செலவச செருக்கலலவோ வெனறு உலகததோா பழிககும பழிககுததான உடமபெடுததேன, நான புததிபூரவ மாக எளளள வாயினும அறிநதிருப்பேனுனல இபபடிப்பட்ட அபாயம நேரிட வொட்டேன எனனசெயவேன! என்ன செய் வேன!! மனுசசோழா காலததில அவா புததிரன ஒரு பசுஙகனறைக கொனமு னெனனும் பழிமொழியை உலகததில் நிலைபெற நாட்டினேனே, நீதிதவருது உலகததை யெலலாம ஆளுகினறமனுச்சககரவாததியெனனு மகாராஜனுக்குப பிளளை யாகப் பிறககும்படியிருந்த நலவினை இபபோது பேயாகப பிறபபதற்குத தகக தீவினையாயவிட்டதே. இநதப்பிறபபிலே இப பழியை யேறறுககொளவதற்கு முனபிறபபில எனன பாவஞ் செய்தேனே? தூய்மை யுளள சூரிய குலததிற்கு ஆதியாகிய மனுவென்பவரும் அவா வழிசசுப் பினவழியாகத தோனறிய குலோத்துங்க சோழா, திருநீறறுச சோழா, காவிரிகரைகண்ட சோழர், மனுநீதிச் சோழா, இராஜேநதிர சோழர், ராஜசூடா மணிச்சோழா ராஜராஜ சோழா, உறையூாச சோழா, மணணள நதசோழா, கஙகை கொணட சோழா, தேவா சிறை மீட்ட சோழா, மரபு நிலைகணட சோழர், எமனைவெனற சோழா, சுந்தரச் சோழர், மெயநெறிச சோழர் முதலான என் மூதாதைகளான முன்னோாக ளெல்லாம தீமையைச் சேராது செங

கோல்நடத்தி யடைந்த கீர்த்தி இக்காலத்தில் எடுக்கப்படாத பழியைச் சுமந்த என்னால் மறைந்துபோகும்படி நேரிட்டதே, ஐயோ! இதை எண்ணும்போது நான் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பானேனே, மரபழிக்கவந்த வச்சிராயுதமானேனே, கன்றுக்குப் பாலூட்டாதவனைக் கண்டாலும் பாவமென்று சொல்லுகிற பெரியோர்கள், சேங்கன்றைத் தேர்க்காலில் விட்ட என்னைக் குறித்து என்ன சொல்வார்கள்!

இந்தக்கன்று எங்கே பிறந்ததோ! எங்கே வளர்ந்ததோ! எங்கே போக வெண்ணியதோ! இங்கே வந்து இறக்க நேரிட்டதே! சுந்தரமுள்ள இக்கன்று இறந்ததைக் கண்ட எனக்கே யிவ்வளவு துக்க முண்டாயிருக்கின்றதே! இதை ஈன்ற தாய்ப் பசு கண்டால் என்னபாடுபடுமோ! இச்செய்கையை யென் பிதா வானவர் கேட்பாரானால் ஏதாய முடியுமோ! வார்த்தைமாத்திரத்திலே பழியென்று சாசனஞ் செய்கின்றவர்களையுந் தண்டிக்கின்ற தந்தையார் திருமுகத்தில் தகுதியல்லாத பழியைச் சுமந்து தண்டனைக்காளாகிய நான் எவ்வாறு விழிப்பேன்! இனி இவ்வுலகில் பழிக்காளாகி உண்டுடுத்து உலாவி உயிர் வைத்திருக்க மாட்டேன் இன்றே என் னுயிரை யிழந்து விடுகிறேன் என்று பலவிதமாகப் பரிதபித்து, துக்கசமுத்திரத்தி லழுந்திக் கரைகாணாதவனாகி நின்றபோது உடன் சூழ்ந்துவந்த அந்தணர் அமைச்சர் முதலானோர் ராஜகுமாரனைப் பார்த்துத் தாங்களும் விசன மடைந்தவர்களாய், ஓ விவேகமுள்ள வீதிவிடங்கனே! நீர் என்ன கெடுதி நேரிட்டதென்று இப்படிப் பிரலாபிக்கின்றீர்! அந்தப் பசுவின் கன்றை நீர்கொல்லவேண்டுமென்று கொன்றீரோ! அல்லது அந்தக் கன்று தேர்க்காலில் அகப்படுவதை அறிந்தும் அஜாக்கிரதையா யிருந்தீரோ! அக்கன்று ஓடிவந்ததைச் சூழ்ந்திருந்த நாங்கள் ஒருவரும் அறியோமே! நீரெப்படி யறிவீர்! அது காமவசத்தாலே யெல்லார் கண்களிலும் மண் ணைத்தூவி வலியவந்து மடிந்ததே! அதற்கு நீர் என்னசெய்வீர்! பிராணிகளிலே உயர்வுள்ள பசுவின் கன்று இறக்க நேரிட்டதே யென்று எண்ணியெண்ணிச் சோர்ந்துபோகின்றீர்! ஆனால் அதற்கென்ன செய்வோம்! பொன்கதியென்று கழுத்தரிந்து

கொள்ளலாமோ! இதனால் நமக்குப் பழி பாவம் ஒன்று மில்லை, ஆயினும் இதுபற்றி யுமது மனது அலைபாய்ந்து அவலங் கொள்ளுகின்றபடியால் வேதத்தில் விதித்திருக்கின்ற பிராயச்சித்தங்களுள் இதற்குத் தக்கது எதுவோ அதைக்கேட்டறிந்து செய்து கொள்ளலாம் நீர் சித்தங் கலங்காமல் தேரி லேறு மென்று சொன்னார்கள் அது கேட்ட வீதிவிடங்கன் நடுவாகப் பேசுகின்ற கலைலோர்களாக் கிருந்தும் காலவேற்றுமையால் கருத்து வேறுபட்டு முகம் நடபாசய பேசி முகம சடைக்கின்றவர்கள் போற சொல்லுகிறீர்கள், இதென்ன ஆச்சரியம்! பூர்வம் எங்கள் வமசத்தில் சிபிசக்கரவர்த்தி என்பவர் ஒருவர், ஒருவேடன் துரத்திக்கொண்டு வர பயந்து அடைக்கலமாகப் புகுந்த புறாவுக்கு அபய ஹஸ்தம் செய்து, பின்பு அவ்வேடன் வந்து புறாவைக் கேட்டு வழக்கிட்டபோது அந்தப் புறாவுக்கு ஈடாகத் தமது சரீரத்திலுள்ள மாமிசத்தையெல்லாம அரிந்தரிந்து தராசில வைத்தும் நிறைகாணாமலிருக்க அது கண்டு தாமும் அந்தத்தராசி லேறினார். அவர் பட்சி ஜாதிகளில சாமானியப் பிறவியாகிய புறாவின் உயிர்க்கொலைக்கே அஞ்சித் தம முடம்பைக் கொடுத்தது மன்றி உயிரையுங் கொடுத்தாரானால், அப் பட்சி ஜாதிகளில விசேடப்பிறப்பாகிய கருடன் முதலான வுயிர்களினிடத்து எப்படிப்பட்ட காருணணியமுள்ளவராயிருக்கவேணடும்? அதனினும உயர்ந்த மிருக ஜாதிகளில எவ்வகைப்பட்ட கிருபை யுடையவரா யிருக்க வேணடும்? அதனினும் அம்மிருக ஜாதிகளில் விசேடமாகிய பசுக்களிடத்தில எப்படிப்பட்ட இரக்கமுள்ளவரா யிருக்கவேணடும? அதனினும பசுவின கன்றுகளிடத்திலெவ்வகைப்பட்ட தயைவுள்ளவரா யிருக்கவேணடும? அப்படிப்பட்டவருடைய வமசத்தில் நானபிறந்தும் இன்று வீதியில் வரும்போது யாரோ பயங்காட்டத் துரத்த அதனால் நடுங்கி என்னெதிரே அடைக்கலமாகத்துள்ளியோடிவந்த இந்தப் பசுங்கன்றை அபயஸதங் கொடாமல அநியாயமாகத் தேர்க்காலில அகப்பட்டிறந்துபோகச் செய்தேனே! இப்படிப்பட்ட என்னை என்னசெய்தாற தீரும்! என்னை இதற்குத் தக்கபிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுமபடிசொன்னீர்களே எங்கள்வமிசத்திலிருந்த அரசர்கள் இரக்கத்துடனே நீதிதவறாது அரசுசெலுத்திவந்த கிர

மத்தையும, எனபிதாவாகிய மனுச்சோழர் நடுநிலைமை தவறா
மல் எவவுயிாகளையும தமமுயிாபோலப் பாதுகாததுவருகினற
முறைமையையும, அரசாககுக கோபூசைசெயவது கடனெனற
வேத வாககியததையும, அரசா பசுககளுககு யாதொரு குறை
வும நேரிடவொட்டாமல மிகுநத ஜாககிரதையுடன விருததி
செயவிகக வேணடுமெனகிற பெரியோா வாககியததையும
ஐயோ! எஙகே அனுபபிவிட்டு இஙகே பிராயசசிததஞ செயது
கொளளுவேன எனறு துயரததுடன சொலலினன அதுகே
ட்ட அவவநகணா முதலானவாகள வாராய ராஜபுததிரனே!
நாஙகள முகததுககிசைசையாக முன்னொனறு பேசிப பினனொ
னறு சொலலுகினறவாகளலலம, நெடுநாளாக எஙகளுடன
பழகியிருநதும எஙகள சுபாவம இனனம உமககு நனறுகப புல
ப்படவிலலையெனறு தோனறுகினறது உலகந தலைகீழாகு மா
னாலும உளளபடி சொலலுவோமே யலலது புதிதாகத தொடு
ததுப பொய பேசமாட்டோம நாங்கள் சொலலும வாாததை
யில நம்பிககைவைததுக கேட்கக்கடவீா அநதப பசுங கனறு
ஒருவா துரததத அதனுல பயநது அடைககலமாகவேணடுமென
கிற அறிவோடு உமககெதிரே ஓடிவநததலல, அலலது தானே
துளளிக குதிதது ஒடிவந்தது மல்ல, அதை இனனவிடததில்
இன்ன காலததில இன்னபடி யிறககுமெனறு விதிததிருநத
அதன தலைவிதியே அதனைத துரததிககொணடு வநது தோக்
காலில அகப்படுததிச சிதைததுவிட்டது, அதன் விதி யபபடி
யிருகக நீர் வீணுக விசனப்படுவதில எனனபலன்! "கும்பகோ
ணத்துப் பளளன கொளளைகொணடு போகத தஞசாவூர்ப பாா
ப்பான் தணடங்கொடுததான்" எனனும பழமொழிபோல அத
னுயிரை விதி கொளளைகொள்ள உமமுயிரைத தண்டங்கொடு
ப்பதேன்! நீா ஒன்றுககும அஞசாமல தேரிலேறுமெனறு சொ
னனார்கள்

அதுகேட்டு ராஜ புததிரன், சிவதரிசனஞ் செய்ய வெண்
ணித் தேரிலேறுமபோதே காலதவறியும் இடதுதோளும் இடது
கண்ணும் துடிததுங காட்டிய உற்பாதங்களை ஆலோசியாமல்
புறபபட்ட என மதியை நினைததுததான துயரப்படுவேனே!
அரசர் குலததிற் பிறநதும் எனனை இழிகுலததாா செய்யும்

செய்கையைச் செய்வித்த என்விதியை நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனோ! மாசில்லாத சூரியகுலத்துக்கு மாசுண்டாகும்படி செய்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! பிதாவுக்குப் பழிசுமத்தப் பிள்ளையாகப் பிறந்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! இந்தக் கன்று இறந்ததை நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனோ! இக்கன்றின் இறப்பைக் கண்ட தாய்ப் பசு துக்கப்படுமென்பதை நினைத்துத் துயரப்படுவேனோ! நானொருவன் எதற்கென்று துயரப்படுவேன்! என்ன செய்வேன்! செய்யத்தக்க தொன்றும் இன்னதென்று அறியேனே! ஆயினும் "முற்ற நனைந்தார்க்கு ஈரமில்லை" என்பதுபோல முழுதும் பழிப்பட்ட எனக்கு இனி யென்ன துக்கமிருக்கின்றது! இனிப் பெரியோர் சொல் கடக்கப்படாதென்பதுபற்றி உமது சொற்படியே இதோ இரதத்தில் ஏறுகின்றேன், என்னை யெப்படிப் புனிதனாக்கவேண்டுமோ அப்படிச் செய்து கடைத்தேற்றுவது உங்களுக்கே கடனென்று சொல்லி யேறி,இரதத்தை வந்தவழியே திருப்பிவிட்டுப் பிராயச்சித்த மறிந்து செய்விக்கத்தக்க பெரியோர்களிடத்துக்குப் போயினான்.

இந்தப் பிரகாரம் இராஜகுமாரன் போனபின்பு, இறந்துவிட்ட அக்கன்றை யீன்ற தலையீற்றுப் பசுவானது தன் கன்று துள்ளிக் குதித்தோடிய வழியே போய், அந்தக் கன்று கீழே விழுந்து கிடப்பதைத் தூரத்தே கண்டவளவில் குலைகுலைந்து, கதிகலங்கி, புத்தி மயங்கி, ஒன்றுந் தெரியாமற் சூறைக்காற்றில் அகப்பட்ட துரும்பைப்போற் சுழன்று சுழன்று ஓடிச் சமீபத்தில் வந்து, உடல் சிதைந்துங் குடல்சரிந்தும் உயிர்விட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்துச் சோர்ந்து விழுந்து, பிரக்கினைதப்பிப் பிணம்போற் கிடந்து, பின்பு சற்றே தெளிந் தெழுந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, அந்தக்கன்றைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கோவென்றலறி யலறி, அதனுடம்பை முகர்ந்து முகர்ந்து, "இதென்ன தீவினையோ! இதென்ன இந்திரசாலமோ! இதென்ன விபரீதமோ! வாலசைத்துக் கால் விசைத்து எனக்குமுன் துள்ளியோட இப்போது பார்த்தேனே! இத்தனை விரைவில் இப்படிப்பட்ட இடியிடிக்குமென்று எள்ளளவு மறியேனே! காவிரி முதலான தீர்த்தயாத்திரை செய்தும், சிதம்பரமுதலான ஸ்தலயாத்திரை செய்தும்,

திருக்கோயில்களிலுந் திருவீதிகளிலுமுள்ள புல முதலானவை களை வாயினாற் களைந்து திருப்பணி செய்தும், புல் மேயாமலும் நீர் குடியாமலும் நெடுநாள் விரதங் காத்தும் உன்னைப் பெறப் பட்டபாடு தெய்வம் அறியுமே! அவ்வளவு பாட்டையும் அவல மாக்கிப் போட்டு, சேங்கன்றே! என்னைத் தெருவில் விட்டாயே! உன்னைப் பெறுகிறதற்கு நோற்ற நோன்புகளால் வந்த இளைப்பு இன்னும் ஆறவில்லையே! இதற்குள் இப்படிப்பட்ட ஆறாத பெருநெருப்பை அடிவயிற்றில் வைத்தாயே! இந்தத் துக்கத்தை இனி யெந்த விதத்தினாற் சகித்துக்கொள்ளுவேன்! "பாவிக்குப் பாக்கியந் தக்காது" என்பதற்குச் சரியாகப் பளிங்கு போன்ற நிறமும், பாலவடிகின்ற முகமும், சிறுத்துத் திரண்ட திமிலும், கடைந்தெடுத்தது போன்ற கால்களும், வாழைச் சுருள்போன்று வளர்ந்த வாலும், சித்திரக்கன்றுபோன்று சுப லக்ஷணங்களைப் பெற்ற வடிவமுடைய நீ நிர்ப்பாக்கியமுள்ள எனக்குத் தக்காமற் போய்விட்டாயே! உன்னுடைய சுந்தரமுள்ள வடிவத்தைக் கண்டால் காமதேனுவுங் கட்டி யணைத்து முகங் குளிர்ந்து முத்தங் கொள்ளுமே! நானுன்னைப்பெற்றி யல்லவோ உயிர்தரித்து உலகத்தி லுலாவி யிருந்தேன்! இன்னும் ஒருதரம் உன்னழகிய முகத்தைக்கண்டு, என் மடிசுரந்து, பால சொரியக் காண்பேனோ! ஐயோ! உன்னை ஆயிரங் கன்றுகளிலும் அழகுள்ள கன்றென்று கண்டோர் சொல்லக் களிப்புடன் கேட்ட என் காதுகளால், இன்று இளங் கன்றை யிழக்கவிட்டு மலட்டுப் பசுப்போல வருந்துகின்றதே யென்று பலரும் பழித்துப்பேசுகின்ற வார்த்தையை யெவ்வாறு கேட்பேன் என்று எண்ணி எண்ணி மனமழுங்கி இளைப்படைந்து, மூர்ச்சித்து, மறுபடியுந் தெளிந்து, இறந்துகிடக்கின்ற கன்றினுடம்பையுற்றுப்பார்த்து, இரதத்தின் சக்கரம் ஏறுண்டு இரத்தஞ் சொரிய அழுந்திக்கிடக்கின்ற வடுவைக்கண்டு, "ஒகோ! என் ஏழை மதியால் ஏதோ ஒரு சொற்பமான அபாயத்தால் விழுந்திறந்ததென்று எண்ணி யிரங்கினேனே! இவ்வடுவைப் பார்க்கும்போது தேர்ச்சக்கரம் ஏறுண்டு உடல் சின்னப்பட்டு இறந்ததாகத் தெரிய வருகின்றதே! ஆ! ஆ! உனக்கு இப்படிப்பட்ட பெரிய அபாயம் வந்து சம்பவிக்கும்படி நானென்ன பாவஞ் செய்தே

ளே! குழந்தாய் ஓ! நீ தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படிப்
பயந்தாயோ! என்ன நினைந்தாயோ! எவ்வாறு பதைத்தாயோ!
உயிர்போய் உடல் குழம்பிக் கிடக்கின்ற உன்னைப் பார்க்கப்
பார்க்கப் பெற்ற வயிறு பற்றி யெரிகின்றதே என்று கண்ணீர்
விட்டுக் கதறி, அழுதழுது, புரண்டு புரண்டு, விம்மி விம்மி,
வெதும்பி வெதும்பிப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கீழேவிழுந்து மெய்ம்
மறந்து கிடந்து, பின்பு எழுந்து "என் கன்றினைத் தேர்க்கா
லில் அழுத்திக்கொன்ற காருண்யமில்லாத கண்மூடியைக் கண்
டால் என்னிரண்டு கொம்புக்கும் இரையாக்காது விடுவேனோ!
மைந்தரைப் பெறாத மலட்டுத்தன்மை முள்ளவர்களும் இப்படிச்
செய்யத் துணிவுகொள்ளார்களே! ஆ! இது செய்யத் துணிந்த
வன் இன்னுமென்ன செய்யத் துணியான!" என்று வெம்பியும்,
"துன்பஞ் செய்கின்ற துஷ்டர்களுக்கும், கொலை செய்கின்ற
கொடுந் தொழிலோர்க்கும் இடங் கொடாத இந்நகரம், இன்று
வலியற்ற உயிர்களை மாய்த்துவிடுகின்ற வஞ்சகர்க்கும் இடங்
கொடுத்ததே! ஐயோ! இதில் அரசனில்லையோ! நீதி யில்
லையோ! நெறியில்லையோ! இதென்ன அநியாயமோ!" வென்று
முறையிட்டு, தன் கன்றை யிழந்ததனா லுண்டாகிய துக்கத்
தைச் சகிக்கமாட்டாததாய் வருந்தி, "நமக்கு நேரிட்ட துக்க
த்தை நமது இறைவராகிய மநுச்சோழரிடத்திற் சென்று குறி
ப்பித்து நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுவோம்" என்றெண்ணி, அக்
கன்றைப் பசுந் தழைகளால் மூடிவைத்துக் கண்ணீர்சொரிந்து
கதறிக்கொண்டே மநுச்சக்கரவர்த்தியின் வாயிலில் வந்து, குடி
களுக்குக் குறைவு நேரிட்டால் அதை அரசனுக்கு அறிவிக்கும்
படி அவ்வரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணி
யைத் தன் கொம்பினால் மிகுந்த விசையோடும் வலியோடும் அடி
த்தசைத்தது. அப்படி யசைத்தபோது அந்த நகரத்திலுள்ள
ஜனங்களெல்லாம் "ஒருகாலத்திலாயினுங் கேட்டறியாத ஆரா
ய்ச்சி மணியினது ஓசையை யின்று நூதனமாகக் கேட்டோம்,
என்ன விபரீதமோ!" வென்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொ
ள்ள, அந்த மணியிலிருந்து காதமட்டுங் கேட்கக் கணீரென்று
ஓசை யுண்டாயிற்று. அவ்வோசையைச் சபாமண்டபத்தில்
மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிரு

நத மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் கேட்டு, மாதர்கள காலிலணிந்த சிலம்போசை கேட்ட மாதவர் போலவும், அழுகுர லோசை கேட்ட அந்தணர் போலவும, சண்டை யிரைச்சலைக கேட்ட சற்சனர் போலவும், பூலிமுழககங கேட்ட புலவாய் போலவுந திடுககிட்டு, திகைப்படைநது, சிஙகாசனததி லிருநது பெருங் காற்றால அடியறவிழுநத பனைமரம்போலக் கீழேவிழுந்து, மூா ச்சைச யடைநது, சிறிது நேரஞ் சென்று தெளிந தெழுநது, உடல் நடுங்கி, உளளம் பதைதது, உயிா சோாநது, நாவுலா நது, கண்கலங்கி, நடைதளளாடி, அதிவேகமாக அரண்மனை வாசலுக்கு வருமுன, வாயிற காப்போா அரசனுக் கெதிரே அஞ்சி யஞ்சி வநது, அடியில விழுநதெழுநது, "ஆணடவரே! அரண்மனை வாயிலில கட்டி யிருககிற ஆராயச்சி மணியை ஒரு தலையீற்றுப் பசுவானது தனகொமபினுல அடிதது ஓசையுண டாக்கியது" என்று விணணப்பஞ் செயதாாகள் அது கேட்டு அரசன் விரைவில வநது, அவ்வாராயச்சி மணியின அருகே உடல் மெலிநது, முகஞ்சோாநது, கணணீா சொரிநது, கதறி நிறகின்ற பசுவைக கணடு, சாவியாய்ப் போன தன பயிரைக் கண்ட தரித்திரனைபபோல் மனம நைநதுநைநதுருகி, நொநது நொநது வருநதி, "ஐயோ! சாதுவான இநதப பசுவுககு என்ன துன்பம் நேரிட்டதோ! இதன் குறையை யின்னதெனறு மதித தறிநதுகொளள வலலமை யிலலாதவனுக விருககினறேனே!" என்று பதைததுத தம்மருகில் அசசததுடன நிற்கின்ற அமைச சாகளைப பாாத்து, "எனககுப புகழும் புணணியமும மேன் மேலும வருவிககினற உஙகள மநதிரிததுவம நனருக விருந தது! உங்கள அஜாககிரதையினு லலலவோ இந்தப பசுவுக்கு ஏதோ வொருகுறை நேரிட்டது!" என்று கோபிததுப்பாாகக, அதுகண்டு அசசஙகொணட மநதிரிகளுள, அப்பசு துயரப்படு வதற்குக் காரணம் இன்ன தெனறு முனனே அறிநதும் அரச னிடத்திற் சொல்வதற்கு அஞ்சி யிருந்த ஒரு மநதிரியானவன் "இனி இதை நாம் மறைத்துவைததாலும் வேறெருவரால வெளிப்படுமாதலால், நாமே அறிநதமட்டில் அறிவிப்போம" என்றெணணி, அரசனை வணங்கி, "தலைவனே! உமது புத் திரன இன்று ஏறிப்போன இரதத்தின்சக்கரத்தில் இளங்கன்று

ஒன்று எதிரே குதித்து வந்து அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது, அந்த க்கன்றை யீன்ற இந்தப் பசுவானது ஆற்றாத் துயர் கொண்டு ஆராய்ச்சி மணியை யசைத்தது" என்று சொன்னான். அச்சொல்லானது வெந்தபுண்ணில் வேலுருவியதுபோல, மணியொலி கேட்டு வருந்தி யிருந்த செவிகளினுள்ளே சென்றுருவிச் சுறுக்கிட்டு வெதுப்ப விழுந்து, விஷந் தலைக்கேறினாற்போல வேதனை யடைந்து, அஞ்சுபுலனும் அறிவுங் கலங்கிப் பஞ்சப் பிராணனும் பதைபதைத்த தொடுங்க, பேச்சு மூச்சில்லாமற் சோர்ந்து கிடந்து, அருகி லிருந்த அமைச்சர்கள் செய்த சாந்தோபசாரத்தால் சோர்வு நீங்கி, அப்பசுவை யடிக்கடிப் பார்த்துப் பார்த்து, கண்ணீர் கடல் வெள்ளம்போல பெருகவும், நெருப்பில்விட்ட நெய்யைப்போல நெஞ்சம் உருகவும் "ஐயோ! இந்தப்பசுவுக்கு இப்படிப்பட்ட துக்க முண்டாவதற்கு நானே முக்கிய காரணமாக விருந்தேனே" தன் கன்றுக்கு அபாயமொன்று மில்லாதிருக்கினுஞ் சுபாவத்திலே காணுந்தோறுங் கதறி யுருகுகின்ற அன்பினையுடைய இந்தப் பசுவானது தன் கன்று இறந்து கிடக்கின்றதைக் கண்டபோது எப்படி யுருகியதோ! என்ன பாடு பட்டதோ! கன்று சமீபத்திலிராமல் சற்றே தூரத்திலிருக்கினும், பார்த்துப் பார்த்துப் பதைக்கின்றதும், அம்மா அம்மா என்று அலறுகின்றது மாகிய சுபாவச் செய்கைகளையுடைய பசுவானது, கன்றிறந்து கண்மறைவிற் கிடக்கின்றதை எண்ணி எண்ணி எப்படிப் பதைக்கின்றதோ! ஐயோ! அடிக்கடி யலறுகின்றதே! புலி முதலான துஷ்ட மிருகங்களி லொன்று எதிரிடுமானால் முன்சென்று தன்னுயிரைக் கொடுத்தாயினுங் கன்றி னுயிரைக் காக்கவேண்டு மென்னுங் கருத்துள்ள பசுவுக்கு இறந்த கன்றை யெதிர்கண்டபோது எப்படி உயிர் பதறியதோ! சிவ சிவா! சிறுகன்று தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படித் துடித்ததோவென்று எண்ணுந்தோறும் என்னுளளம் பகீரென்று பதைக்கின்றதே! இந்தப்பசுவானது குள்ளனைக்கொண்டு ஆழம்பார்க்க வந்ததுபோலவும், பேயைத் தெய்வமென்று பிள்ளை வரங் கேட்க வந்தது போலவும், கொல்லையான் காட்டியைக் கூலி கேட்க வந்ததுபோலவும், விழலி னிடத்து நிழலுக்கு வந்ததுபோலவும் என்னைக்கொண்டு தன் துய

ரைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணியல்லவோ இவ்வாராய்ச்சிமணி யை அசைத்து இவ்விடத்து நிற்கின்றது! இதற்கு என்ன செய வேன்! எமன் கையிலகப்பட்ட உயிர் எந்தவிதத்தாலும் திரும் பாதென்று உலகத்தார்சொல்லும் உறுதியானவார்த்தை வீண் போக, முன்னொருகாலத்தில் நமது நகரத்தில் ஓரந்தணனீன்ற சிறுவன் அகாலத்தில் மரணமடைய அதுபற்றி யவ்வந்தணன் துயர்கொண்டு தமது சமுகத்தில் வந்து "சிவநெறி திறம்பா மற் செங்கோல் செலுத்துகிற வுமது காவலைக் கடந்து அகால த்திலே அந்தகன் வந்து, இரவும் பகலுந் தவஞ்செய்து யான் அருமையாகப் பெற்ற ஒரு பேற்றின் புத்திரனை உயிர் கொண்டு போனான், தலைவனே! இதுதகுமோ"வென்று முசமும் மன முஞ் சோர்ந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அது கேட்டு மனமுருகி நொந்து, சிவபெருமான் திருவடியன்றி மற்றொன்றிலும் மனம் வையாத தமது வல்லமையால் எமலோகத்திலிருந்த உயிரை மீட்டுக்கொண்டு வந்து, முன்னிருந்த உடலில் விட்டு, அவ்வந் தணனை மகிழ்ச்சி செய்வித்து, அன்று தொட்டு எமனைத் தாமு ள்ளவரையிலும்தமது நகரத்திலும் நாட்டிலும் வரவொட்டாமற் செய்த என் குலமுதல்வராகிய சைவச்சோழரைப்போல, அவ் வளவு பெரிதான காரியஞ் செய்யாவிடினும், இப்பசுங்கன்றின் உயிரொன்றை மாத்திரமானாலும் மீட்டுக் கொடுக்க வலியற்றவ னாக விருக்கின்றேனே! அவமிருத்து நேரிட்டபோது சஞ்சீவ கரணி யென்னுந்தெய்வத்தன்மை யுள்ள மருந்தைக் கொடுத்து ப் பிழைப்பிக்கச் செய்த என் குலத் தலைவர்களிற் சிலர்போல் அம்மருந்தையாயினும் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க தவஞ் செய்தே னோ! தமது அஜாக்கிரதையினால் பிற வுயிர்க்குக் கெடுதி நேரி ட்டபோது அது பொறாமல் தமதுயிரை விட்டுவிட்ட சில அர சர்களைப் போல என் அஜாக்கிரதையினால் நேரிட்ட இப்பசுங் கன்றின் முடிவைக் கேட்டிருந்த நான், உயிரையாயினும் விட் டேனோ! அன்னிய தேசத்தரசர் குற்றஞ்செய்தோரைக்கொலை செய்தாரென்று கேட்டாலுங் குற்றம் வந்ததென்ன, கொலை செய்ததென்ன வென்று குலை நடுங்குகின்ற நல்லோர்கள் மர பிற்பிறந்த நான், குற்றம் வரவுங் கொலைசெய்யவும் அரசு செலு த்தி, அந்த நல்லோர்க ளியல்புக்கு நாண முண்டாகத்தானோ

வீட்டின் வாயிலில வெள்ளெருக்குப் பூத்ததுபோலத் தோன்றி னேனே! நாம அர சாட்சி செய்ய ஏற்பட்ட நாள்தொட்டு இந் நாளவரையிலும் எவ்வுயிரும் எவவிததததிலும யாதொரு குறை யும இல்லாமல வாழ்நது மகிழ்ந திருகக, நீதியுடன முறை தவ ருது செஙகோல் செலுததிவருமபடி சிவானுககிரகம பெற்ரே மேயென்று, ஒரு நாழிகைசகுமுனன வரையிலும் எனககு உண் டாயிருநத மனககளிபபையெலலாம மணணிற கவிழ்நதேனே! நாமும பழி பாவஙகளுக்குப பயநதே அற நெறி தவருது அரசு செலுததி வருகிறோம, "பழய தரிததிரனுககுப பணங கிடைத தது" போல நமககும சிவானுககிரகததால ஒரு சிறுவன் பிறந் தான, அவனும் கறறவா மகிழக கலவி கேளவிகளில நிறைநது பணபும பருவமும உடையவனானன, இனி நமக கென்ன குறை எனறு எணணி எணணி யிறுமாப் படைநதேனே! புத திரப் பேறுபெறறப புனிதனானேமெனறு பூரிததிருநதேனே! நமது புததிரன, இளவரசுபபட்டத்திற்கு ஏற்றவனானன, இனி க் கலயாணஞ் செயவிபபோமென்று கனவு கணடிருநதேனே! நமது புததிரன நறகுணங்களை யுடையவனாக விருககினருன, பெறறெடுதத நமது பேர்கொண்டு வருவானெனறு மனோராச் சியம பணணி மகிழ்நதிருநதேனே! இளங் கனறு எதிர வரவுங் கணகெட்டுக கருததழிந்தவனபோலத தேரை நடததித தீராப் பழிபூணடானே! ஐயோ! இவன என செஙகோலைப் பிடிக்கத் தக்க செலவபபிள்ளை யாகாமல தெனனம பிளளை யானனே! சிவதரிசனஞ் செய்யப்போகிறவன் தேருநநதேபோகபபடாது, அவ்வாறு போயினும நாற்புறததிலும நடபபோரகளை விலக் கும்படி ஆளவிலக்கிகளைவிட்டு, முன்னே பரிககாரா வரவு குறி ததுப்போகப் பினனே மெல்லெனத தேரை விடவேணடும்; அபபடிச் செய்யாமல பாலியப்பருவம் பயமறியாதெனபதற்குச் சரியாகப்பரபரபபாகத் தேரை நடததிப் பசுஙகனறைக கொன் ருனே! ஐயோ! இவன் கல்வி யறிவுளளவனாக விருநதும் அறி வழிந்து, அரசன் பிள்ளையாகாமல அணிற்பிள்ளை யானனே! கொடிய பாதகங்களி லெல்லாங் கொலைப் பாதகமே தலைமை யென்று வேத முதலாகிய கலைகளில் தான் படித்தறிந்தான், சான்ருேர் சொல்லவுங் கேட்டறிநதான். அப்படி யறிந்திருந்

தும அப்பாதகஞ் சேரவொட்டாமல் தன்னைக்காத்துக்கொண்டு பட்டப் பிள்ளையாகாமல பழிபபிள்ளையானானே! ஐயோ! புதல் வனைப பெற்றால் புண்ணியம பெறலாமெனறெண்ணிய என கு மலடாயிருநதாலும வாழ்வுண்டெனறு நினைக்கும்படி நேரி ட்டதே! நான நெடுநாளாகத தியாகராஜப்பெருமானைவேணடி கொண்டது இப்படிப்பட்ட பெரிய பழிக காளாகிய பிள்ளை யைப் பெறததானோ! பிள்ளை யெனன செய்யும! பெருமான என்ன செய்வான்! "மாதா பிதாககள் செயதது மககளுககு" என்னும் பெரியோரவார்த்தையின்படி நானசெயத தீவினையே எனபுததிரனுககு நேரிட்டதெனறுநினைதது, எனனைவெறுதது கொள்ள வேணடுமெனறாலும, இநதப பிறபபில என புததி யறிந்து ஒரு தீங்குஞ் செயததிலலையே! இநதப் பிறப்பிலிலலா விட்டாலும முறபிறப்பிலே நல்லோர மனததை நடுஙகசசெய தேனோ! வலிய வழககிட்டு மானங் கெடுததேனோ! தானங் கொடுப்போரைத் தடுத்து நினறேனோ! கலநத சிநேகரைக கல கஞ் செய்தேனோ! மன மொத்த நட்புக்கு வஞசகஞ் செயதே னோ! குடி வரி யுயர்ததிக் கொள்ளைகொணடேனோ! ஏழைகள் வயிறு எரியச் செய்தேனோ! தருமம் பாராது தணடஞ் செய் தேனோ! மண்ணோரம்பேசி வாழ்வழித்தேனோ! உயிரக கொலை செய்வோர்க்கு உபகாரஞ் செய்தேனோ! களவு செயவோர்ககு உளவு சொனனேனோ! பொருளை இச்சிததுப் பொய் சொன் னேனோ! ஆசைகாட்டி மோசஞ்செய்தேனோ! வரவுபோககொ ழிய வழியடைததேனோ! வேலையிட்டுக் கூலி குறைத்தேனோ! பசித்தோர்முகததைப் பாராதிருநதேனோ! இரப்போர்க்குப் பிச் சை இல்லையென்றேனோ! கோள் சொலலிக குடும்பங் கலைத் தேனோ! நட்டாற்றிற் கையை நழுவவிட்டேனோ! கலங்கியொ ளித்தோரைக் காட்டிக்கொடுத்தேனோ! கற்பழிநதவளைக் கலந் திருந்தேனோ! காவல்கொண்டிருந்த கன்னியை யழித்தேனோ! கணவன்வழி நிற்போரைக கற்பழித்தேனோ! கருப்ப மழித்துக் களித்திருந்தேனோ! குருவை வணங்கக் கூசி நின்றேனோ! குரு வின் காணிக்கை கொடுக்க மறநதேனோ! கற்றவாதம்மைக கடு கடுத்தேனோ! பெரியோர் பாட்டிற் பிழைசொன்னேனோ! பக்ஷி யைக்கூண்டில் பதைக்க அடைத்தேனோ! கனறுக்குப் பாலூட்

டாது கட்டிவைத்தேனோ! ஊன்சுவை யுண்டு உடலை வளர்த்தேனோ! கலலும் நெலலுங் கலநது விற்றேனோ! அன்புடையவர்க்குத் துன்பஞ்செயதேனோ! குடிககினற நீருள்ள குளததைத தூாததேனோ! வெயயிலுக கொதுங்கும் விருக்ஷததை யழிததேனோ! பகை கொணடு அயலோா பயிரை அழிததேனோ! பொதுமண்டபததைப் போயிடிததேனோ! ஆலயககதவையடைதது வைத்தேனோ! சிவனடியாரைச சீறி வைதேனோ! தவஞ செய்வோரைத தாழவுசொனனேனோ! சுததஞானிகளைத தூஷணஞ செயதேனோ! தநதைதாய் மொழியைத தளளி நடநதேனோ! தெய்வததை யிகழ்நது செருககடைநதேனோ! இனனும எனனபாவஞ செய்தேனோ! இனனதெனறறியேனே! ஐயோ! இநதப் பசுவின சோாநத முகததிற் கணணீா ததும்புகின்ற தைககண்ட என் கணகளை, நுஙகு குனறெடுப்பதுபோலப் பிடுஙகி யெறியேனோ! இதன கன்றை யுனபுததிரன தோககாலில ஊாநது கொனறு னெனறு சொலலக கேட்ட என செவிகளைச் செம்பு நீருருககிவிட்டுச செவிடாககேனோ! இந்தபபசு ஆராயச்சிமணியினுல தன குறையை யறிவிதத நாழிகைதொட்டு இந்நாழிகைவரையிலும அக்குறையைத்தீாப்பதறகுவேண்டிய உறுதிமொழியைக கூறு திருககிற எநநாவைச் சுடுமொ நெருப்பாற் சுடுவேனோ! இதறகுத துன்ப முணடாககினவன் இன்னுனெனறு அறிநதும, அவனை இனனுந தணடனை செய்யாது தாழ்ததிருககினற என கைகளைக கததியைக கொண்டு கண்டிதது விடேனோ! இதன கனறைப் பிழைப்பிபபதற்குத தக்க நன முயற்சியைத தேடி, நாலு திககுகளிலும் நடவாத என்காலைக கோடரிகொண்டு குறுககே வெட்டேனோ! இதன் மெலிவை யடிககடி கணடும் வறறி யொடுஙகாத மல பாணடமாகிய என்னுடம்பை வாளாயுதஙகொணடு மடித்துககொள்ளேனோ! இதன பரிதாபததையும நமககு நேரிட்ட பழியையும் எண்ணியும உருகி யழியாத வுள்ளததை வலிய விஷத்தை யிட்டு மாய்த்துவிடேனோ! நிலையிலாவுயிாககஞ்சி இவைகளில் ஒன்றுஞ் செய்யா துயிா வைததிருககினறேனே! என்ன செய்வேன்! "பாவிக்குத தீாக்காயுள்" எனபதற்குச்சரியாகப் பெரும் பாவியாகிய என னுயிா, தனக்குத் தானேயும போகின்ற தில்

லையே! "நல்ல பூஜாபலத்தினால் தெய்வசக்தியுடன் செங்கோல் செலுத்தி வருகின்றான் மநுச்சோழன்" என்று மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் புகழ்ந்த புகழெல்லாம் பொய்யாய்ப் போய்விட்டனவே, நான் அப்புகழை வேண்டினவனல்ல, ஆதலால் அது போகட்டும், உயிரினும் ஒப்பற்ற பங்கு அதிகமாகத் தேடிவைத்த புண்ணியமும் போகின்றதே! ஆ! நான் நீதி தவறாது அரசுசெய்கின்றேனென்பதை நினைத்தால் எனக்கே எள்ளனமாக விருக்கின்றதே! சேங்கன்றைத் தெருவிற் சிதைக்கவும் ஒருமித்திருந்த என் செங்கோலை அளவுகோலென்பேனோ! அஞ்சனக்கோலென்பேனோ! எழுதுங்கோலென்பேனோ! எற்றுக்கோலென்பேனோ! கத்திரிக்கோலென்பேனோ! கன்னக்கோலென்பேனோ! குருடன்கோலென்பேனோ! கொடுங்கோலென்பேனோ! துடைப்பக்கோலென்பேனோ! துலாக்கோலென்பேனோ! மரக்கோலென்பேனோ! வைக்கோலென்பேனோ! அல்லது இன்று இறந்த பசுங்கன்றாகிய பிரேதத்தைப் புரட்டிச் சுடுகின்ற பிணக்கோலென்பேனோ! என்னகோலென்றுதானெண்ணுவேன்! இளங்கன்றைக் கொலைசெய்யச் சம்மதித்திருந்த என் ஆக்கினா சக்கரத்தைக் கிரகசக்கரமென்பேனோ! அல்லது இச்சேங்கன்றைச் சிதைத்த தேர்ச்சக்கரமென்பேனோ! என்ன சக்கரமென்றெண்ணுவேன்! இந்தப் பசுவின் கன்றுக்கு அபாயம் நேரிடக் காத்திருந்த என் காவலைச் சிறு பெண் காக்கின்ற தினைக்காவலென்பேனோ! குருடன் காக்கின்ற கொலைக்காவலென்பேனோ! புல்லாற் செய்த புருடன் காக்கின்ற புன்செய்க்காவலென்பேனோ! வரும்படியில்லான் காக்கின்ற வாயிற்காவலென்பேனோ! பயிரைக் காக்கவைத்த பண்ணைக்காவலென்பேனோ! வேலைவேண்டிக் காக்கின்ற வெறுங்காவலென்பேனோ! அல்லது இக்கன்றை அடக்கஞ்செய்யக் காத்திருக்கின்ற அரிச்சந்திரன் காவலென்பேனோ! என்னகாவலென்றுதானெண்ணுவேன்! என்ன செய்வேன்! ஐயோ! இப்படிப்பட்ட பாவியாகிய என்னை மநுவென்று பேரிட்டழைப்பது காராட்டைவெள்ளாடென்றும், அமங்களவாரத்தை மங்களவாரமென்றும், நாகப்பாம்பை நல்லபாம்பென்றும் வழங்குகின்ற வழக்கம் போன்றதல்லது.

உண்மை யல்லவே! இனி, இப்பசுங் கன்று உயிர்பெற் றெழுந் திருப்பதற்கு உபாயம், என் புத்திர னுயிரையே யன்றி யென் னுயிரையும், என் மனைவியா ருயிரையும், என்னரசாட்சியையும், எனக்கு உரித்தாகிய மற்றெல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுத்து விட்டால் நேரிடுமென்று சொல்வாருண்டானால், இதோ கொடுத்து விடுகிறேன். அவ்வாறு சொல்வாரு மில்லையே! இதற்கு நேரிட்ட துக்கமும், எனக் கிதனு லுண்டாகிய துயரமு மெப்படித் தீருமோ! இப்படியென் றறியேனே! என்ன செய்வேன்! என்று பலவிதமாகப் பரதவித்திருந்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் பரதவித்து வருந்துகின்ற மநுச் சக்ரவர்த்தியை அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் நோக்கிக் கை குவித்துத் தொழுது நின்று "ஓ மநுநீதி தவறாத மஹாராஜனே! விதிவசத்தாலே வலிய வந்து மடிந்த இளங்கன்றைக்குறித்து நீர் துன்பப்படுவது உயிர்களிடத்து உமக்குள்ள காருண்ணியத்துக்கு இயல்பேயென்று எண்ணி, இதுவரையும் எதிரொன் றுஞ் சொல்லாது சும்மா இருந்தோம், இனிக் காரியக் கெடுதியில் வாய் மூடிக்கொண் டிருப்பது மந்திரிகளுக்கு அழ கல்ல வென்றபடியால், நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருளவேண்டும் உமது புத்திரன் சீவகாருண்ணியமே தேகமாகக்கொண்டவன் தான் பூமி யதிராது எந்தச் செந்துக்கள் எதிர்வந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளுமோவென்று, கீழ்நோக்கி அஞ்சி யஞ்சி மெல்லென நடக்கின்ற போது, வேறோர் அதிசயினால் நடுங்கிச் சிற்றெறும்புகள் விரைவாக ஊர்ந்து போகின்றதைப் பார்த்து, திடுக்கிட்டு, ஓகோ என்னபாவம்! இந்த உயிர்களுக்கு நடுக்கம் உண்டாக நடந்தோமே யென்று எண்ணி, முகஞ்சோர்ந்து, பிரமைகொண்டு நிற்க நாங்கள் அநேகமுறை பார்த்திருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட கிருபையுள்ளவன், இந்தக் கன்றை அசாக்கிரதையினால் கொன்றானென்று எண்ணுவதற்கு இடமில்லை அன்றியும் அவருடன் சூழ்ந்துபோன பிராமணர் முதலானோர்களுக்கும், தேரைச் சூழ்ந்துபோன எங்களுக்கும், தேர்க்கு முன் னடந்த ஜனங்களுக்கும், தெருவில் நின்று பார்த்திருந்த பிரசைகளுக்கும் இலேசமுந் தெரியாதபடி அக்கன்று மாயமாகக் குதித்து வந்து, மடிந்ததென்று சொன்னார்கள். அன்றியும், தேர்க்கு

முன்னே யானைவீரர், குதிரைவீரர் முதலானோர் அணிஅணியாக
யூகம் வகுத்ததுபோல நெருங்கிப் போக, விருது பிடிப்போர்,
எச்சரிக்கை சொல்வோர், கட்டியங் கூறுவோர், பட்டாங்கு
படிப்போர், சோரவு பார்ப்போர், ஆள் விலக்குவோர் முதலான
வர்கள் நடக்க, இத்தனைபேரையுங் கடந்து, தேர்க்குச் சமீபத்
திற் சிங்கக்குட்டியாயிருந்தாலும் வரமாட்டாது இதுவே கோல்
பிடித்தவனைக் கண்டால் கூப்பிடு தூரம் ஓடுகின்ற இயல்பை
யுடைய இளங்கன்று, இந்தக் கன்று அந்தக் காவலையெல்லாங்
கடந்து தேர்க்குச் சமீபத்தில் எதிரே துள்ளியோடி வந்தெ
ன்றால் இந்திரசாலமென்றுதான் எண்ணவேண்டுவதாக விருக்
கின்றது! ஆதலால் அக்கன்றை அதன் விதியே இப்படிப்பட்ட
ஆச்சரிய மரணஞ் செய்வித்ததன்றி உமது புத்திரன் செய்வித்த
தல்ல, இந்தக் காரியம் இப்படியிருக்க, புத்திரன் கொன்றா
னென்று அவனை நோவதும், அவனைப் பெற்றதனாற் பழி வந்த
தென்று உம்மை நீர் நோவதும் எய்தவன் இருக்க அம்பை நோ
வதுபோலவும், அம்பு செய்துகொடுத்த கருமானை நோவதுபோ
லவுமல்லவோ விருக்கின்றது? நீர் சகல கலைகளையுங் கற்று, கே
ள்வியில் மிகுந்து, அரசர்களெல்லாம் புகழ்ந்து கொண்டாடத்
தக்க தன்மையை யுடையவர். உமக்கு இதுவிஷயத்தில் நாங்கள்
விரித்துச் சொல்லவேண்டுவதென்ன? இனித் துன்பப்படுவதை
விட்டு, உயிர்க்கொலை தம்மை யறியாது நேரிட்டாலும், பிறர்
செய்யக்கண்டாலும், அதற்குத் தக்க சாந்திசெய்துகொள்ளவே
ண்டுமென்றும், விதிப்படி வினை வசத்தால் நேரிட்ட இந்தக்
கன்றின் கொலைக்கு முன்னிலையாக விருந்த வுமது புத்திரனை
யும், பெரியோர்களைக்கொண்டு இதற்குத்தக்க பிராயச்சித்தத்தை
யறிந்து செய்விக்க வேண்டுவதே உமக்கு முறை" யென்றுஞ்
சொன்னார்கள். அது கேட்ட மநுச்சக்கரவாத்தி யானவர் விய
ர்வு, துடிப்பு, நகை முதலான கோபக்குறிகள் தோன்ற மந்திரி
களைப் பார்த்து "அமைச்சர்களே! உங்கள் நியாயம் நன்றாயிரு
ந்தது, நீங்கள் சொல்லிய நீதி உங்களுக்கே ஒப்பாகுமல்லது
தருமதேவதை சம்மதிக்குமோ! கன்றை யிழந்து வருந்துகின்ற
இப்பசுவின் சஞ்சலத்தையாவது சாந்தப் படுத்துமோ? இப்படி
நீங்கள் சொல்லியது என் முகத்தைக் குறித்தோ, என் புத்திர

னுயிருக்கிரங்கியோ, அல்லது உங்கள் சீவனத்தை எண்ணியோ, எதுபற்றியோ? உலகத்தையாளும் அரசன் ஆசைபற்றியாவது, வெகுளிபற்றியாவது, தாட்சணியம் பற்றியாவது, உறவுபற்றியாவது நடுநிலையாக நியாயங் கண்டு சொல்லாமல் மாறு பட்டால், அதை மறுத்து இத்விஷயத்தில் அரசன் நம்மைக் கொல்லுவானாயினுங் கொல்லட்டும், அவனுக்கு உறுதி கூறுவதே நமக்குக் கடனென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, நியாயங்கண்டு நடுநிலையாகச்சொல்வது மதியுடைய மந்திரிகளுக்குத்தருமமாகவிருக்க, நீங்கள் அதை நினையாமல் இப்படிச் சொல்லியது என்னநினைத்தோ? சந்திர சூரியர் திசைமாறினாலும் சமுத்திரந் தடைமீறினாலும், மகாமேரு நிலைகுலைந்தாலும், மனங் கலங்காது, விவகாரங்களிற் பழுது வாராது பாதுகாக்கின்ற குணத்தையுடைய நீங்கள், இன்று நீதி யில்லாத சில குறும்பரசரைக் கூடி, அவ்வரசர் தூளியென்றால் நிர்த்தூளியென்றும், கரும்பு கசப்பென்றால் எட்டிக்காய்போற் கசப்பென்றும், தாயைக் கொலைசெய்வது தக்கதென்றால் வேதத்தின்முதற்காண்டத்தில் விதித்திருக்கின்றதென்றும், வெள்ளத்திற் கல் மிதக்குமோ வென்றால் ஆற்றில் அம்மி மிதக்கக் கண்டோமென்றும், காக்கை வெளுப்பென்றால், நேற்றைப் பொழுதில் நிறக்கக் கண்டோமென்றும், கல்லின்மேல் நெல்லு முளைக்குமென்றால் கொத்தாலாயிரங் குலையாலாயிரமென்றும், கள்ளனைப் பிடிக்கலாமோ வென்றால் பிடித்தால் பெரும்பாவ மல்லவோ வென்றும், பொய் ஆயிரமட்டுஞ் சொல்லலாமோ வென்றால், ஐயாயிரமட்டுஞ் சொல்லலாமென்று விதி யிருக்கிறதென்றும், பெண்சாதியுள்ளவனுக்குப் பிள்ளை கொடுப்பது ஆரென்றால் ஐயா பெண் கொடுத்தவனே பிள்ளை கொடுக்கவேண்டு மென்றும், ஒருவன் மனையாள் மற்றொருவனைக் கூடலாமென்றால், அடக்கத்தில் ஆயிரம் பேரோடு கூடினாலுங் குற்றமில்லையென்றும், இரதக் கழுவில் இவனை யேற்றலாமோவென்றால், கழுவுக்குத் தக்க கனமில்லையென்றும், என்பிள்ளையும் எச்சரிக்கைக்காரன், பிள்ளையும் ஒருவனை யொருவன் உதாசினமாகத் திட்டினாராம், இதற்கென்ன செய்யலாமென்றால், உமது சற்புத்திரன் வாய்க்குச் சர்க்கரை யிடவேண்டும், மற்றவன் வாய்க்குமண்ணிடவேண்டுமென்றுஞ்

சொல்லுகின்ற துர் மந்திரிகளைப் போல நியாயம் பாராது, நயி ச்சிய வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்கள் இது கால வேற்றுமை யென்றே யெண்ணுகிறேன். தன்னைக் கொடுத்தாவது தருமத் தைத் தேடவேண்டுமென்னும் பெரியோர் வார்த்தையைப் பிடி ப்பது சற்குணமுடையோர்க்குத் தகுதியென்றும், தாய் தந்தை யிடத்திலாயினுந் தராசுகோல்போலச்செப்பமாக நின்று தீர்ப்பு க் கொடுக்கவேண்டுவது அரசர்க்கு அவசியம் வேண்டிய சற் கருமமென்றும் எனக்கு அடிக்கடி யறிக்கையிட்ட நீங்கள், இன்று அதோகதியில் தள்ளிவிடத் தக்க அநியாயத் தீர்ப்பை யங்கீகரிக்கப் போதிக்கின்றீர்கள் இது உங்களிடத்து நேரிட்ட அவஸ்தைவசமென்றே யெண்ணுகிறேன் ஒருவரிடத்துத் தண் டனை விதிக்கும் போது எவ்வுயிர்களுந் தன் னுயிர்போ லெண் ணுவதும், எந்தப்பொருள் எந்தப்பிரகாரமாயிருந்தாலும் அந்தப் பொருளினுண்மையை யறிந்துகொள்வதும், உருவுநோக்காது அறிவை நோக்குவதும், ஊழ்வினை நோக்காது செய்வினை நோக்குவதுமாகிய இப்படிப்பட்ட இலக்கணங்களுக்குப் பொரு ந்த விதிக்கவேண்டுமென்று எனக்கு அறிவித்து வந்த நீங்கள், இன்று என்புத்திரன் இரக்கமுள்ளவனென்றும், அவன் அசாக் கிரதையினால் கொன்ற தல்லவென்றும், பழவினையால் பசுங் கன்று மடிந்ததென்றும், அதனால் அதற்குத் தக்க பிராயச்சித் தஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்றும், வாதியைமாத்திரம் வரவழை த்துக்கொண்டு நடுக்கொள்ளாக்காரன் நியாயந் தீர்த்தா னென்பதுபோற் சொல்லி னின்றீர்கள். ஓகோ! அமைச்சர்களே! நீங்கள் அந்நாளிலிருந்த அமைச்சர்களல்ல; இந்நாளில் என்னை க்கெடுக்க நினைத்துக்கொண்டு எங்கேயிருந்துவந்தவர்களோ வெ ன்று எண்ணுகிறேன். ஐயோ! எனக்கு இப்படிப்பட்ட அநியாய த்தைக் கற்பித்தோ இம்மை மறுமை யின்பங்களை வருவிப்பீ ர்கள்! என்றும் மீளாத சிவகதியை யடையத்தக்க உறுதிவார் த்தைகளைப் பேசிய நீங்கள், இன்று என்றும் மீளாத அவகதி யை யடையத் தக்க இழிவுள்ள வார்த்தைகளைப் பேச எங்கே கற்றுக் கொண்டீர்களோ! ஆ! ஆ!! இந்த ஒரவஞ்சனையை யுற்று நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சந் திடுக்கிடுகின்றதே! உங்கள் சொற் படி இது காரியத்தில் உடன் பட்டேனானால் தருமமும் தவமும்

சலிப்படையுமே! இக்காலத்தில் எனக்கு மேற்பட்டவர்களில்லையென்று வழக்கழிவு செய்து வஞ்சித்துப் பேசுவேனானால், காலம் போகும், வார்த்தை நிற்குமே! மநு நூலில் சொல்லிய நீதியின்படி நடத்துகின்றபடியால், மநுச்சோழன மநுச்சோழனென்று நெடுந்தூரம் நீண்டபெயரைச்சுமந்த நான, இதற்குச் சம்மதித்தேனானால் எழுத்தறியாதவன ஏட்டைச சுமந்ததுபோலவும் கண்ணிலலாதவன கண்ணாடியையச சுமந்ததுபோலவும் வாசனை யறியாதவன மலரைச சுமந்தது போலவும வீணாகவே யிந்தப்பெயரைககொண்டானென்று எழுலகத்தாரும இகழ்ந்து பேசுவார்களே! இனறைககு என புத்திரன செய்த இந்தக்கொடுங்கொலையாகிய பாதகத்துககுப பரிகாரஞ்செயது, இலேசாக விட்டு, நாளை மறறொருவன இதைப்பார்க்கினும சிறிய கொலையொன்று செயயககணடு, அவனைககொலைசெயவிப்பேனானால், தரும மறியாத இவ் வரசன 'தனக கொனறு பிறாக கொனறு செய்கின்றான' என்று பார்த்தவாகளெல்லாம பழித்துப பேசுவார்களே, அல்லது "தன வீட்டு விளககெனறு முத்தமிட்டால் சுடாது விடாது" எனபதுபோல என் புத்திரன செய்த கொலையென்று புத்திராபேகைஷயால் அடக்கிக கொள்வேனானால், அதுபற்றி வரும் பழிபாவஙகள் எலலையனடயாமலிருக்குமோ? ஆதலால் இப்பசுவானது அருமையான இளங்கன்றை யிழந்து வருந்துகினறதைத் தவிாகக வலி யில்லாதவனாகிய நானும், இந்தப் பசுவைப்போல நெடுநாளாக வருந்தி அருமையாகப் பெற்ற என் புத்திரனைப பழிக்குப் பழியாகக்கொனறு வருத்தங் கொள்வதே தகுதி" என்று சொல்லினார்.

அதுகேட்டு மனங் கலங்கிய மந்திரிகளுக்குள ஒரு மந்திரியானவர் அரசனை வணங்கித் "தருமநெறி தவறாத தலைவனே! சாவதானமாகத் தயவுசெய்து என வார்த்தையைக கேட்டருள வேண்டும். ஆன்மாக்களுககு அறிவின் உயாவு தாழவுபற்றியே புண்ணிய பாவங்களும் ஏறிக குறைந்திருக்கும் என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தின்படி தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களைப பெறுதற்கு யோக்கியமான அறிவுள்ள மனிதப் பிறவி யெடுத்த சீவர்களுக்குள் "ஆனைமதப்பட்டு அடவி யழித்தது" என்னும்நியாயம்போல மதத்தினால் காமக்குரோதாதிகள் காரணமாக ஒருவரை யொரு

வர் கொலை செய்தாராஞல் அக்கொலைக்கு ஈடாகக் கொன்றவ ரைக் கொலை செய்விக்கக் கடவரெனறும் அப்படி யன்றிக் கா க்கையேறிப் பனம்பழம் விழுநதெதனனும் நியாயம்போல வலி மை பகைமை முதலானவை யிலலாமல் விதிவசததா லொரு வர் இறந்ததற்கு வியாஜமாக முன்னிட்டு அவர்களை அவ்வாறு இனி முனனிட வொட்டாமலிருக்கத் தண்டிதது முனனிட்ட திஞல் வந்த பாபத்துககுப் பரிகாரஞ் செய்விககக் கடவரென றும் அப்படியனறி அமுத மூட்டுகினறபோது அதுவே விஷமாகி க் கொன்றதென்னும நியாயமபோல நல்ல வழியில நிறுததும் பொருட்டு அசசமுறுத்தித தணடிககும்போது அபாயம் நேரிட் டிறநததற்கு வேறு காரணமாகி யிருநத நநதை குரு அதிகாரி முதலானோர்களை அனசன முதலான அரிய விரதங்கள் தவங் களை செய்விக்கக கடவரென்றும மிருகம பட்சி முதலான மற்ற உயிர்களுக்கு மனிதாகளால் கொலைநேரிட்டால் அநதநத வுயிர் களின் தரததுக்கும் அவரவா குணகுணங்களுககுஞ செய்கைக ளுக்குங் காரணங்களுக்குந தக்கபடி யறிநது பிராயச்சித்தஞ் செய்விககக் கடவரெனறும் பொதுவாக அற நூல்களில் விது ததிருககப்பட்ட விதியை இனறு கன்றின கொலைபற்றி நீர் செய்விகக எண்ணிய அபூாவமான விதி விலசகுகின்றதே, இது சுருதியைககடககினற குற்றமென்று சொல்வதறகு இட முண்டு பணணுமே" என்முா. அது கேட்ட அரசன "மநதிரியே, நீர் பயனைத்தரும விருக்ஷததிலுள்ள பழததைப் பாராது பிஞ்சைப் பிடிததுபோல பிடிததீா. நனமு யிருநதது உமது வார்ததை! அறிவின உயாவு தாழ்வுகளைப்பறறிப் புணணிய பாவங்கள் ஏறி ககுறையு மென்று பூர்வ பாகத்திற் சொல்லிய சுருதி, உத்தர பாகததிற் பரமேசுவரன ஆன மாக்கள்தோறும விகற்பமில்லாமல் நிறைந திருககிறபடியால மாயையின காரியமாகி, வேறுபட்ட அறிவை நோககாமல் அப்பரமேசுவரனை நோக்கி, எல்லா வுயிர் களையும் சமமாக வெண்ணி நடத்த வேண்டும்" என்ற உத்தர பாகததினபடிப் பிறப்பு, குணம், சாதி, தொழில் முதலான வி ற்பங்களை நாடாது, உயிாக கொலையினிடத்துச் சமானமாகத் தண்டிப்பதே தகுதி , என புத்திரன் தேரி லேறிக்கொண்டு செல்வச் செருக்கிஞல் மறதி பற்றியே இப்பசுவின் கன்றைக்

கொன்றான், ஆதலால் இவன் காக்கையேறிப் பனம்பழம் விழுந்ததுபோல வியாஜ மானவனு மல்லன், அமுத மூட்ட விஷமானதுபோல நன்மை செய்விக்கப்போய்க் கொலைக்குக் காரணமானவனு மல்லன், ஆனை மதப்பட்டு அடவி யழிந்ததென்று நீர் சொல்லிய நியாயத்துக்குச் சரியாக விருக்கின்றான். ஆதலால் இவனைக் கொல்லவேமுடிவு" என்று சொன்னார்.

அது கேட்டு மற்றொரு மந்திரியானவர் அரசனைத் தொழுது "மகாராஜனே! சுருதியில் எல்லா வுயிர்களையும் உயர்வு தாழ்வு நோக்காது சமனாக நோக்கவேண்டுமென்று உத்தரபாகத்தில் விதித்திருக்கின்றது அந்தணரொழுக்கத்துக் கன்றி அரசரொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதே, அதுபொருந்துமானால் பிராமணர் முதலான குலாசாரமும், பிரமசாரி முதலான ஆசிரம தருமமும், பெரியோர் சிறியோர் நல்லவர் தீயவர் என்கிற கிரமப்பாடுகளும் வேறுபட்டு, உலகநிலை தவறி, அரசாட்சி மழுங்கி விடுமே. இது ஒழுக்கத்தைக் கடக்கின்ற குற்றமென்று சொல்வதற்கு இடங் கொடுக்குமே, ஆதலால் பூர்வபாகத்தில் விதித்த விதிப்படி அற நூல்களிற் குறித்த நியாயங்களைக்கொண்டு தீர்ப்பிடுவதே நெறியாகும்' என்று சொன்னார். அதுகேட்டு மநுச்சோழர் நகைத்து "அமைச்சரே, நீர் வழிக்குத் துணையாக வருவான்போல வந்து நடுக்காட்டிற் பயங் காட்டிப் பணம் பறிக்கின்றவன்போலப் பயங் காட்டுகின்றீர். பரமேசுவரன் அவ்வவ்வுயிர்களிடத்திலும் வேறுபடாமல் விளங்குகின்றபடியால் எவ்வுயிர்களையும் பொதுவாக நோக்கவேண்டுமென்ற உத்தரபாகத்தின் விதியை நான் அனுசரித்துக்கொண்டது உயிர்க் கொலையாகிய பாவ நிவர்த்திக்கு மாத்திரமே யல்லது மற்றொன்றிற்கு மல்ல. இக்கருத்தை யறிந்து கொள்ளாமல் கருத் தறியாதவன் சொன்னதே கொள்வானென்பதுபோலக் கொண்டு ஒழுக்கங் கடந்த குற்றம் வருமென்று கூறினீர்.

ஆனால், மற்றவை யெல்லாம் நிற்க; கொலைப்பாதக நிவர்த்திக்கு மாத்திரம் எவ்வுயிர்களையுஞ் சமமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது எவ்வகையா லென்பீரேல், உயிர்க ளெல்லாஞ் சிற்சத்தியி னுருவ மாகலானும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் இறைவனே

தருகரணங்களைக் கொடுத்தாலானும், அவனது சிற்சத்தியாகிய வுயிர்களை அவன் கொடுத்தருளிய உடம்பில நின்றும நீக்குதல் நினைக்கப்படாத அபராதமாகலானும், எநதெநத உயிாகளும் இயல்பினலல்லாமல் இம்சையினல் உடம்பைவிட்டுப் பிரியும படி நேரிட்டால் அநதநத வுயிாகளுககும் அவ்வவ் வுடம்பை விட்டு நீஙகும்போ துண்டாகும வருததம் பெரிதாக விருக்கு மாகலானும், அனறியும கொலை செயயுமிடததுக கரும்பையும் எள்ளையும் ஆலையிலுஞ செக்கிலும் வைததாட்டுமபோது நெரு க்கிலகப்பட்டு அரைப்பட்டு நசுககுணடு சின்ன பினனப்பட்ட அக்கருமபிலும் எள்ளிலுமிருந்து ரசமுமநெயயும் எப்படிக் கல ங்கிவருமோ அபபடியே உடல் நசுககுணடு அரைப்பட்டுச் சின் னமாக அதிலிருந்தும் நடுஙகி அறிவு கெட்டுத் திகைப்படை நது கலங்கி வருவது எவ்வுயிாகளுககும பொதுவாகலானும், தமக்குக் கொலைநேரிடுவதை அறிநதபோது உடம்பு நடுங்கியும பதைததும் வியாத்தும் தடதடததுத தளளாடியும் கால சோாந் தும் கண்கலங்கியும் இருளடைநதும் காதுகள் கும்மென்று அடைபட்டும் நாசி துவண்டும் வாய் நீருலாநதும் நாக்குழறியும் வயிறு பகீரென்று திகிலடைந்தும் மனநிகைத்தும் பறையடி த்தாற்போற் பதபதவென்றடித்துத துடிததுத் துக்கமுஞ்சோர் வுங்கொண்டு மயங்கவும, பாய்மரச் சுற்றி லகப்பட்ட காகஙகை போலவும், நீாச்சுழியி லகப்பட்ட வண்டுபோலவும், சுழல்காற் றில் அகப்பட்ட துரும்புபோலவும உயிா சுழன்று சுழன்று அலையவும் உண்டாகினற பயங்கரம் எவ்வுயிாகளுக்கும் இயல் பாகலானும், இறந்த வுடன் அவ்வுயிர்கள் இறப்பினுற் பட்ட இமிசையுமன்றி யுடனே பிறப்பினுலும் வருத்தமடைந்து துக்க ப்பட வேண்டு மாகலானும் நாம் வேண்டி ஒருயிரைப் பிறப் பிப்பதற்குச் சுதந்தர மில்லாதபடியால் நாம் வேண்டி ஒருயிரை யிறப்பிப்பதற்குஞ் சுதந்தரமில்லை, இறப்பிப்பதற்கும் பிறப்பி ப்பதற்கும் இறைவனே சுதநதர முள்ளவனென் றெண்ணு மல் ஆகாமியததாற் கொலை செய்வதனுல் மீளா நரகம் நேரு மென்றறிந்து கொள்வீர் ஆதலால் எவ்வுயிர்களிடத்துங் கொலை ப்பாதகத்தைச் சமமாகக் கொள்ள வேண்டும். இநத நியாயத்தி ன்படி என்புதல்வனைப் பழிக்குப் பழியாகக் கொன்று விடுவதே முடிவு" என்று சொனனார்.

அது கேட்டு, வேறொரு மந்திரியானவர் மநுச்சோழனை வணங்கி "அரசனே! உமது பெயரினால் விளங்கும் மநுநூலிற் குடுமியையும், முச்ரோமத்தையும் க்ஷவரஞ்செய்து, தான் கொன்ற பசுத்தோலைப் போர்த்துப் பசுமந்தையினிடத்தில் வாசஞ் செய்து கோசலத்தினால் ஸ்நானம்பண்ணி யிந்திரியங்களை யடக்கியிருத்தல், கஞ்சிகுடித்தல், அவிசுடண்ணியுண்டல், பட்டினி யிருத்தல், பசுமந்தையினுடன்போதல், பசுக்களுக்கு உபசாரஞ் செய்தல், பசு தானஞ்செய்தல் முதலான செய்கைகளைப் பசுக் கொலை செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தமாகச் செய்விக்கவேண்டு மென்று விதித்திருக்கின்றதே, அதற்கு மாறாகப் புதல்வனைக் கொலை செய்வீரானால் விதி மாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவ தாகத் தோன்றுகின்றதே" யென்றுசொன்னார்.

அது கேட்ட மநுச் சக்கரவர்த்தி யானவர், "மந்திரி! நீர் சொன்னது பால்வேண்டி யழுகின்ற குழந்தைக்குப் பழத்தை எதிர் வைத்துப் பராக்குக் காட்டுவதுபோ லிருக்கின்றது. விதி மாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத்தோன்றுகின்றதென்று சொன்னீர். அந்த மநுநூல் அநித்தியமாகிய தேகத்தில் அபி மானமும், அசுத்தமாகிய பிரபஞ்சபோகத்தில் ஆசையும் வைத்த காமிகளுக்கே அவ்விதி கூறியசல்லது நித்தியமாகிய சிவத்தில் அபிமானமும், சுத்தமாகிய சிவபோகத்தி லாசையும் வைத்த என்பிதா மூதாதை முதலானவர்களுக்குக் கூறியதல்ல. உயிர்க் கொலை நேரிட்டால் உயிர் விடக் கடவ ரென்றே குறிப்பினாற் கூறி யிருக்கின்றது. என் பிதா மூதாதைக்கு எவ்விதியோ அவ் விதியே யெனக்கும் என்புத்திரனுக்கும் வேண்டத்தக்கது. ஆத லால் விதி மாறாட்டமாகாது. இந்த நியாயத்தால் என் புத்திரனை யிழந்துவிடுவதே முடிவு" என்றுசொன்னார்.

அதுகேட்ட மற்றொரு மந்திரியானவர் மகாராஜனை வண ங்கி "உலகந்தோன்றியது முதல் இதுபரியந்தம் தெய்வ கடாட்ச த்தினாலும் வல்லமையினாலும் நீதியுடன் உலகாண்ட அரசர் கள் தாங்கள் ஆளுங் காலங்களிற் பசு முதலான மிருகவர்க்கங்க ளுள் ஒவ்வொன்றை அகங்காரத்தால் அடித்துக்கொன்ற அந்நிய மானவர்களையும் பிராயச்சித்தஞ் செய்வித்தார்களே யல்லது

கொலை செய்வித்தவராக ளுண்டென்று கேட்டதில்லை. அப்படி யிருக்க உமது புத்திரன் இந்தப் பசுவின் கன்றைக் கொல்ல வேண்டுமென்று கருதிக்கொண்டு கொன்றவ னல்லன். நீரெப் படி யவனைக் கொலைசெய்யும்படி தீர்ப்பிடலாம்? அவ்வாறு தீ ர்ப்பிட்டால் முன்னோர் செய்கைக்கு முரணானதென்னும் குற்ற முண்டாகுமே" என்றார். அதுகேட்டு மநுசசோழரானவர் "மந் திரி! நீர் மரபறியாதவன் மணம் பேச வந்ததுபோற் பேசுகிறீ ர். முன்னோர் செய்கைக்கு முரணானதென்னும் குற்றம் வரு மேயென்றீர். ஆனால் நான் சொல்வதை நன்றாகக் கேளும் பூர் வம் என் முன்னோர்கள் ஆளுங் காலங்களில் இப்படிப்பட்ட கொலை நேர்ந்ததேயில்லை ஏகதேசங்களில் ஒவ்வொரு கொலைப் பாதகம் நேரிட்டபோது தம முயிரையுங் கொடுத்துப் பழிக்கு ஈடுகாட்டியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் நிற்க, மற்ற அரசர்களோ வென்றால் தாங்கள் ஆளுங் காலங்களில் தேசாசார முதலான கற்பனைகளைப்பற்றி நூதன நூதனமான நியாயங்களை யேற்படு த்திக்கொண்டு அவைகளின்படி நடத்தினார்கள். அவ்வரசர்கள் என்னோடு சேர்க்கப்பட்டவர்களல்லர். ஆதலால், என் தீர்ப்பின் படி நடத்துவதே துணிவு" என்றார் அதுகேட்டு மற்றமந்திரிக ளெல்லாம் சேர்ந்து வணங்கி நின்று, "மஹா ராஜனே! கூறி யதேகூறுகின்றீர்களென்று கோபஞ்செய்யாமல் யாங்கள் சொ ல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருளவீராக. இந்தப்பசுவோ ஐயறி வுள்ள மிருக வர்க்கத்துள் ஒன்று, இது பெற்ற கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவாக்கத்தக்கதன்று; ஏருழுதற்குரிய எருதாக த்தக்க சேங்கன்று. உமது புத்திரனோ ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்க ளிற் சிறந்த நலலறிவுடையவன். அவனோ அக்கன்றைக்கொல்ல வேண்டுமென்று கொன்றவனல்லன். இக்கொலையோ கன்றி னுடைய ஊழ்வினையென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லும். ஆத லால், இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறை" யென்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட அரசன், "மந்திரிகளே, நீங்கள் உண்மையைக்கண்டறிந்து சொல்வதற்குச் சக்தியற்ற வர்கள்போல் இலேசாகச் சொல்லுகின்றீர்கள். நல்லது நான் சொல்லுகின்றதைக் கேளுங்கள். இப்பசுவோ ஐயறிவுள்ள மிருக வர்க்கத்தி லொன்றென்று சொன்னது நன்றா யிருக்கின்றது.

உங்கள் நியாயம உயர்வு தாழ்வுகளை உயிர்களின் அறிவினிட தநுவைத்து, தாழ்நத அறிவுளள மிருகங்களைக் கொன்ருல் பிராயசசிததமெனறும், உயாநத அறிவுளள மனிதர்களைக கொனருல கொலைசெயவதென்றும சொல்லுகின்ற உங்கள வாாததையினபடியே இபபசு மனிதரறிவைபபாாக்கினும் உய ாநத அறிவுள்ளதாக விருககினறது. எவ்வாறெனில், எநத உல கததில் எநதக காலததில் எநதப் பசு இநதப் பசுவைபபோலக கனறிறநததைக குறிதது ஆறறப்படாத துககததோடும் அதி காரிகளாலும, பகைவராலும, அயலாராலும், மறற வுயிாகளா லும் ஒருவாககுக குறைநேரிட்டால அககுறையை அரசன, தலை ககுத தெரிவிபபதற்கு அரணமனை வாயிலில ஆராய்சசி மணி கட்டுவிததிருககிருனெனறு சாதாரண மனிதாகளாலும அறிய படாத இநதக காரியததை யறிநது வநது அந்த மணியைக கொம்பினலடிததுச் சததமெழுப்பிக கதறிக் கணணீா வடித்து கொண்டு நினறது? இதனை யெப்போதாவது கேட்டிருக் கினறீாகளோ? இலலையே. இநதப்பசுமாததிரம் அப்படியறிந்து செயததை யின்றுபாாததுநினறீாகள. ஆதலால இது முன் தவக் குறையால் பசுவுடமபெடுததாயினும் மனிதப்பிறப்பில உயா குலததில் மேலான அறிவோடு பிறநதிருக்கிறதாகவே கொள்ள வேணடும். அனறியும், பசு எலலாப் பிறபபிலும் உயாவு உள்ள தென்றும், அதன கொம்பின அடியிலே பிரம விஷ்ணுக்கள் இருககினருாகளெனறும், காவிரிமுதலான புணணிய தீாத்தங் கள் அந்தக் கொம்பி னுனியில இருககின்றனவென்றும், சிவ பெருமான சிரசிலும், சிவசததி நெற்றியிலும் இருக்கின்ருர்க ளெனறும, சுப்பிரமணியக கடவுள் நாசியிலும், அசுவனிதேவர் காதுகளிலும், சநதிரசூரியர் கண்களிலும், வருணன் நாவிலும், சரஸ்வதி குரலிலும, கநதருவா மாாபிலும, இநதிரன் கழுத்தி லும, உருத்திரர் முதுகிலும், சதத மாதர்கள் குறியிலும், இலக் குமி குததிலும், கங்கை மூத்திரததிலும், பூமிதேவி வயிற்றி லும், யமுனை சாணத்திலும், திருப்பாற்கடல்முலையிலும், யாகா க்கினி வயிறு முகம் இதயம் எனனும் உறுப்புகளிலும, அருந் ததி முதலான கற்புள்ளவர்கள் உடம்பிலும் இருப்பார்களெ ன்று சொல்லியிருக்கின்றதே. அன்றியும், பரமசிவன் திருமுடி

க்கு அபிஷேகஞ்செய்ய யோக்கியமான பால்முதலானதிரவியங்களைக் கொடுக்கின்றதே, அன்றியும், திருவெண்ணீற்றின் காரணமான திரவியம் பிறப்பதற்கும் இடமாகவு மிருக்கின்றதே அன்றியும் நான்குவேதமும் கால்களாகவும், கருமமும் ஞானமும் கண்களாகவும், ஆகமங்களும் சாத்திரங்களுங் கொம்புகளாகவும், தருமமே உடலாகவும், தவமே நடையாகவுங் கொண்டு பரமேசுரனுக்கு வாகனமாக விளங்கிய தருமவிடபத்துக்கு இனமாகவும் இருக்கின்றதே. இப்படிப்பட்ட மேன்மையுள்ள பசுவை ஐயறிவுடைய மிருக வர்க்கத்துள் ஒன்றென்று சொல்லத் தகுமோ? இதன் கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவாவதில்லை, ஏருழுதற்குரிய எருதாகத்தக்க சேங்கன்று என்று சொன்னீர்கள். தேவர்களெல்லாம் பிறப்பதற்குத் தவஞ்செய்கின்ற மகத்துவமுள்ள இந்தத் திருவாரூரிலே பிறந்த எல்லா உயிர்களும் சிவகணங்களென்கிற சித்தாந்தப்படி இந்த க்ஷேத்திரத்திலே பிறந்த இக்கன்றைச் சிவகணமென்று கொள்வதைவிட்டு, சேங்கன்றென்று சொல்லத் தகுமோ? புத்திரனே, ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்களிற் சிறந்த நல்லறிவுள்ளவனென்றீர்கள் சிவதரிசனஞ் செய்யத் தேரூர்ந்து போய்ச் செல்லு மறைப்பின்றிக் கண் மறைந்து கன்றைக் கொன்றவனை நல்லறிவுள்ளவனென்று சொல்லப்படுவனோ? கன்றிறந்ததை ஊழ்வினையென்று உலகஞ் சொல்லுமென்றீர்கள், பிராரத்துவ வாதிகளேயல்லாமல் காமக்குரோதாதிகளாற் பாவங்களைச் செய்வதற்குச் சிவனே ஆகாமிய கர்த்தாவென்று கொள்கிற உத்தம மார்க்கத்தையுடையோர்கள் ஊழ்வினையென்று சொல்வரோ? இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறையென்றீர்கள்; மலையை யெடுத்துண்டு வயிறு நோகின்றவனுக்குச் சுக்கிடித்துக் கொடுக்கின் அது, சொஸ்தப்படுமோ? அதுபோலக் கொலைப் பாதகஞ் செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யின் அப்பாவம் நிவாரண மாமோ? அவ்வாறு செய்வேனானால் மீளா நரகத்தில் என் புத்திரனை விழுத்துவதுமன்றி, யானும் விழுந்து வருந்துவேன், இவ்வுலகத்தினும் என்றும் மீளாத பழிக்கு ஆளாகச் சமைவேன், அன்றியும் எண்ணிறந்த பெருமை பெற்ற இரவி குலத்திற்கும் என்னை யடுத்திருக்கின்ற வுயிர்களுக்கும் ஒரிழுக்கு

வார்த்தையு முண்டாககினவனுவேன. ஆதலால் இனிஎன் சொல்லுக கிரணடில்லை, இநதப்பசுவின கன்றைக் கொனறபழிககு ஈடாக என புததிரனைக கொலை செய்வதே நிசசயமாகிய தீர்ப்பென்று சொலலிவிட்டு, பினபு மநதிரிக்குளகலாவல்லபனென்கிற மந்திரியைப் பாாதது, மநதிரி! எனபுததிரனை யழைததுப் போய் அநதக் கன்று இறநது கிடக்கினற வீதியிற் கிடததி, நீ தேரி லேறிககொணடு அவ னுடமபினமேல தேர்ச் சககர மேறுமபடி செய்து, கொலை செயது வருவாயென்று கட்டளையிட்டாா. அபபோது மறற மநதிரிக ளெல்லாம கை நெரிததுக் கொண்டு கணகளிலே நீரரும்ப மனங்கலஙகிப பிரமைகொணடு நின்றாாகள.

கலாவல்லப னென்கிற மநதிரி யானவன் கடுந் தவம் புரிநது பெறற கவுத்துவ மணியைக கடலி லெறிநது விட்டு வா வெனறும், பல நாள வருநதி வளாதத பஞச வாணக கிளியைப் பருநதுக கிரையிட்டு வாவெனறும, செய்தற்கரிய தவஞ்செயதுபெற்ற தேவாமுததததைச் சேறறிற்சழிதது வாவென்றும சொலலக கேட்டவனபோல் திடுககிட்டு உணர் வழிநதும, திகைப்பூணடு மிதிததவனபோல மயங்கி நினறும் சற்று உணர்வுதோனற, அது விஷயததில மனமிலலாதவனுயிருநதும் அரசன் ஆணையைத தடுப்பதறகு அஞசி வணஙகிவிடைபெற்றுக கொணடு, அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுத தளாநத நடையோடு முகஙகருகி, நெடுமூச்சு விட்டுக்கொணடு சிவ சிவா! சம்போ! சமபோ! இநதப்பாதகஞ் செயயததானோ நான மநதிரியாக ஏற்பட்டேன! கொலையென்று சொல்லுகினறோர்களைப் பார்த்தாலும் பயஙகொளளுகின்ற எனக்குததானோ இப்படிப் பட்ட விதி வரவேணடும்! இநதக காரியததைச செய்யாது விடுவோமெனறால் அரசன் கட்டளையைக கடநதானென்னுங் குற்றம் நேரிடுமேயென்றும், அலலது செய்வோமென்றால் நமது உயிர்போற் சிறந்த வீதிவிடங்கன விஷயததில் எப்படிக் கொலை செய்யத துணி வுண்டாகுமென்றும, எண்ணி யெண்ணி என் மனம் இருதலைக் கொள்ளிககுள் அகபபட்ட எறும்புபோல் திகைக்கின்றதே! இதற்கு என்னசெய்வேன், என்னசெய்வேன் என்று வருந்தி வருந்தி யொருகால் முன் வைப்பதும, மற்றொரு

கால் பின் வைப்பதுமாகி ஊசலாடுகின்றவனைப்போல் அலைந்தும், வேந்தன் விஷமுணவெனக் கட்டளையிடினும் உண்ண வேண்டிய உரிமை நமக்கிருக்கிறபடியால் போய்த்தொலைப்போமென்று சற்றே நடந்து, எண்ணுதற்கும் யோக்கியமல்லாத இப் பாதகத்தை யெப்படிச் செய்வோம் என்று சற்றே நின்று நடைத் தூக்கங் கொண்டவன் போலத் தெளிந்தும், மயங்கியும், பித்தம் பிடித்தவன்போல் பிதற்றியும் கண்ணீர் சொரிந்து கலங்கினவனாகிப் பின்பு தெளிந்து, அரசன் நமக்குத் தந்தை யாதலால் வீதிவிடங்கன் செய்த குற்றத்தை நாமேற்றுக்கொண்டு நமதுயிரைக் கொடுத்துவிடுவோமென்று துணிவு கொண்டு, அகன்று இறந்துகிடக்கிற வீதியினிடத்து அணைகடந்த வெள்ளம்போல அதி வேகமாக வந்து நின்று, தன்னரையிலிருந்த உடைவாளை யுறையிலிருந் துருவி யெடுத்துக் கொண்டு, தனது கழுத்தில வைத்து, ஊட்டியை யரிந்துகொண்டு உயிரிழந்து விழுந்தான். அதுகண்டு சில ஒற்றர்கள் அதி சீக்கிரமாய்ப்போய் மநுசசோழரிடத்தில ஆண்டவனே! தேவரீருக்குக் கண்போல விளங்கிய கலாவல்லபனென்னும் மந்திரியானவர் செங்கன்றிறந்து கிடக்கின்ற தெருவிற்போய் அரையிலிருந்த உடைவாளைக்கொண்டு தமது கழுத்தை யரிந்துகொண் டிறந்துவிட்டாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அதுகேட்ட அரசன் அளிந்த புண்ணில் அம்புபட்டதுபோல் துடிதுடித்து, மிகவு மனங் கலங்கி ஓகோ இதென்னபாவம்! இதென்னபாவம்! ஐயோ! கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியானவன் நானிட்ட ஏவலைச்செய்வதற்குச் சம்மதித்தவன்போல் சென்றது, நம் மரசனுக்குக் கன்றைப் பற்றி வந்த பழிமாத்திரம் போதாது, நாமும் பழிசுமத்துவோமென நினைத்துத்தானோ! எனக்கு நேரிட்ட இடரை யறிந்தும் எரியுங்கொள்ளியை யேறத் தள்ளுவது போலவும், நீண்டெரியும் நெருப்பில் நெய்விடுவதுபோலவும், அவ்விடருக்குமே விடருண்டாகும்படி செய்தானே! கப்பல் *உடைந்து கலங்கும் போது தெப்பமும் உடைந்ததுபோல், கன்றின் பழிக்குக் கலங்கும்போது மந்திரி பழியும் விளைத்துக்கொண்டதே! எனக்கு வந்த துன்பமெல்லாந் தனக்கு வந்ததாக வெண்ணி, என்னை இரவும்பகலும் காத்திருந்த மதி யுள்ள மந்திரியை யினி எக்காலத்திற் காண்பேன்!

இதைக் கேட்டவர்க ளெல்லாம் இதென்ன கொடுமையோ! கொள்ளை கொண்டவனைவிட்டுக் குறுக்கே வந்தவன்மேற் குற்றம் நாட்டியதுபோலவும், கொண்டமனையா ளிருக்கக் கூலி வாங்க வந்தவளைத் தாலிவாங்கச் சொன்னதுபோலவும், பசுங்கன்றைக் கொன்ற தன் புதல்வனிருக்க, அவனைவிட்டு அப்பழியை அமைச்சன்மேல் வைத்து அவனுயிரை வாங்கச் சொன்ன இவ்வரசன் அநியாயக்காரனென்று இகழ்ச்சி செய்வார்களே! அறிவில்லாதவன் செய்தகாரியம் பயன்படாதது மாத்திரமோ! பழியும் பாவமுங் கொடுக்குமென்ற பெரியோர் வார்த்தைக்கு இலக்காயினேனே! ஐயோ! நான் என்ன காரியஞ் செய்தேன்! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலினிடத் தெழுந்தருளிய தெய்வமே! அடுத்தவர்களுக்கு அருள் செய்கின்ற ஆண்டவனே! உன்னை நம்பியிருக்கின்ற அடியேனை இப்படியுஞ் சோதனை செய்யலாமோ! உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாகி யிருக்கின்ற அடியேனை இப்படிப் பட்ட பழிக்கும் ஆளாக்கலாமோ என்று பலவிதமாகப் புலம்பிப் பரதவித்துக்கொண்டு பின்னே துக்கந் தருவதான காரியங்களை முன்னே அறிந்து அக்காரியத்தைச் செய்யாது விடவேண்டும், ஆலோசித்தறியாது செய்துவிட்டால் அதுபற்றித் துயரப்படாமல் மேல் செய்யத்தக்க காரியங்களை ஆலசியப்படுத்தாமல் செய்யவேண்டுமாதலால், வருவது தெரியாது மந்திரியை யனுப்பிய நாம் துக்கப்படுவதிற் பயனென்ன? இனி நாமே போய்ப் புத்திரனைத் தேர்க்காலி லூர்ந்து, மந்திரி பழிக்கு நம்முயிரைக் கொடுத்து விடுவோமென்றெண்ணி, அரண்மனைக்குப் புறத்தில் வந்து, தமது புத்திரனை யழைத்து வரும்படி காவற்காரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

அவர்கள் கண்ணீர்வடிந்த முகத்துடன் ஐயோ! மநுநீதி தவறாத மன்னவனுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிடலாமோ! நமது இளவரசனாகிய வீதிவிடங்கனிடத்திற் சென்று, ஐயா! உம்மை யரசன் அழைத்துவரச் சொன்னாரென்று எவ்வாறு சொல்வோம்! என்ன செய்வோ மென்று துயர் கொண்டு வீதிவிடங்கனிருக்கும் அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். அதற்கு முன்னதாகவே, பெரியோர்களிடத்துப் பிராயச்சித்த விதியைக் கேட்கப்போன வீதிவிடங்கன், தமது பிதாவினிடத்தில் பசுவா

னதுவந்து முறையிட்ட சமாசாரத்தை ஒற்றர்களாலே கேள்வி ப்பட்டு, இனி நமக்கென்ன பிராயச்சித்தமிருக்கின்றது ! நமது பிதாவானவர் செய்கிற தீர்ப்பின்படி நடந்துகொள்ளுவோமெ ன்று தேகமெலிந்து, மேனிவேறுபட்டு, மனநதளாநது, முகஞ் சோர்நது, தனது அரண்மனையினிடத்து வந்திருநதான். அப் போது அரசன் அனுப்பிய காவற்காரர்கள், அவ்வீதிவிடங்க னைக்கண்டு, கைகுவிதது எதிர நின்றார்கள. அவர்களைப் பார் த்து நீங்கள் என்னகாரியமாக என்னிடததில் வந்தீரகளென்று கேட்க, அவர்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லாது ஊமைகளைப் போல விம்மி விம்மி யழுது கண்ணீர் வடிததுக்கொண்டு நின்றார்கள.

அதுகண்டு வீதிவிடங்கன், இவர்கள் ஏதோ ஒரு துன்பமான சமாசாரததைச சொல்ல வந்தவாகள, அதனால் நாவெழாமல் நடுங்குகின்றார்கள் என்று அறிநது, ஓ காவற்காரர்களே ! வந்த காரியம் இன்னதென்று சொல்லாமல் துக்கப்படுவதில் பலனி ல்லை, அந்தககாரியம எனககுத தெரியும், ஆயினும் துயரப்படா மல் சொல்லுங்க ளென்றான். அதுகேட்டு, ஐயா ! எப்படிச் சொல்வோம! என்னசெய்வோம்! எங்கே போவோம்! எல்லார் குடியையுங்கெடுக்க விருநதோ தாட்சண்யமில்லாத தலையீற்று ப்பசுவானது ஒன்று வந்து ஆராயச்சி மணியை யசைத்து, இனி உலகத்தை ஆளவாரில்லாமல் அழிந்துபோகும்படி உம்மை யரசன் அழைததுவரச் செயவிததது என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு வீதிவிடங்கனைச் சூழ்நதிருநத உறவினா, சிநேகர் முதலானோரெல்லாம் இப்படிபபட்ட அவதி நேரிடத்தானோ தியாகேசர் கோவிலுக்குப் போகத் தொடங்கியது! எள்ளளவும் இப்படி வருமென்று அறியோமே ! இதற்கு என்செய்வோமெ ன்று அழுது சோர்நதார்கள். அந்தப் பிரகாரமே அரண்மனையி லுள்ள மற்றவர்களும புலம்பி ஆவலித்தார்கள். இநத அழுகை யொலியை வீதிவிடங்கன் தாயானவள்கேட்டு, இதென்ன கார ணமென்று விசாரித்து, இன்னகாரண மென்று அறிந்து, கொழுகொம்பற்ற கொடியைப் போல் கீழே விழுந்து, மூர்ச்சை யடைந்து, சற்றே யறிவு வரத் தெளிந்து, பாவியாகிய விதி யென் பாக்கியத்தை யழித்ததே, தீமையாகிய வினைப்பயன் என் செல்வத்தையழித்ததே, வஞ்சமாகிய ஊழ் என் வாழ்வை

யழித்ததே பலநாள வருநதிப பெறற என வயிறு பற்றுகின்ற தே! பகீரென்று பதைககினறதே! ஐயோ, என் புதநிரன் செய்த குற்றததிறகு எனனைக கொன்ருலாகாதோ எனறு பலவித மாகச்சொலலிக கைநெரிததுக, கணணீர்விட்டு, வயிறு பிசைநது, மாரடித்து, வாயிலறைநது, மனமபதைததது, கோவென்று அழுதழுது புலம்பிஞள். அப்போது வீதிவிடங்க னென்கிற இராஜபுததிரன, அழுகின்ற தாயமுதலானவர்களைப பாாதது, வீணுக நீங்கள் அழுதுபுலம்புகின்றதிஞல என்னபிரயோசனம்! பிரம தேவன் முதலான கர்த்தர்களுககாலுலும விதியைக் கடக்கக்கூடுமோ! எலுமபு நரம்பு தோல முதலான அசுததங்களாற் கட்டிய இநதச் சிறுவீட்டை நிலையென்று நமபப்படுமோ! என்று பிறந்தார்களோ அன்றே யிறந்தார்க ளென்று நினைக்க வேண்டும். ஆறிலுஞ் சாவு, நூறிலுஞ் சாவெனறும, நிலத்தில் முளைதத பூணடுகள நிலததிலே மடியுமெனறும, சாமானிய ரான அசேதனாகளும சொல்லிக் கொளளுகின்ருர்களே, அறிவுளள உங்களுககுத தெரியாமற் போன தெனன? இதுபற்றி யெவ்வளவுந துயரப்படவேண்டுவதிலலையென்று பலவிதமான உறுதி வாாதைகள கூறி, அவ்விடததிலிருநது புறப்பட்டு மனதில் நாணமும நடுககமும் உணடாகத தநதையாரிடத்திற்குப்போய்த தொழுது வணங்கித தூரததே நின்ருன. அப்படி நின்ற புதல்வனை மனுச்சக்கரவர்த்தியானவா நேரே பாராதவராய் வேருெருவன முகததைப் பாாதது, இவன இளஙகன்றை யெவ்வாறு கொன்ருனே, அவ்வாறு கொலைசெய்யபபடுதற்குத் தக்க குற்றவாளி யாயிஞ னென்ருா. அபபொழுது புததிரன பசுங் கன்றைக் கொனற பாவியாகிய நான அப்போதே உயிா விட்டுப் பழிக்குப் பழி சரிக்கட்டுவேன், ஆனல், தேவரீா கட்டளை யெப்படி நடப்பிக்கிறதோ, அப்படியே நடப்போமென்று அக்கட்டளையை எதிர்பாாததிருநதேன் எனறு விண்ணப்பம் பண்ணிக் கொண்டான் உடனே அரசன் கொலை வீரர்களை யழைப்பித்து இநதக குற்றவாளியை ஏறபாட்டின்படி கடுங் காவல்செய்து கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதியிற்கொண்டுபோய்க் கிடத்துங்களென்று கட்டளை யிட்டார். அநதக் கட்டளைக்கு அஞ்சி அவ்வீரர்கள் உருவிய கததியோடு சூழ்நது நடுவே ராஜ

புத்திரனைக காவலசெய்து நடத்திக்கொண்டுபோக மநுசசககர வாததியும மலைபோல உயாநத வொரு தேரிலேறிக்கொண்டு பினனே நடநதாா. அதுகணட அநநகரததிலுள்ள ஜனங்களெ லலாம இந்த இராஜகுமாரனுககு ஐசுவரியமும அழகும அறிவும குறைவிலலாது கொடுதத தெயவம இடையிலே இநதப்பழிக்கு ஆளாககசெயது, நலலவிதி நடுவேயிருககக கோணிய விதி குறு க்கே வநததென்று சொலவதறகுச சரியாககியதே! இனபத தை யநுபவிககினற இளமைபபருவததில எடுககப்படாத பழி வநது சூழநது, சோறுணணுமபோது தொணடை விககிககொ ணடதெனபதுபோல துனபததை யுணடுபணணியதே! வெண ணைதிரணடு வருமபோது தாழி யுடைநததெனபதுபோலக கல் யாணககோலங கொளவதறகு இசைநதுவரும பருவததில் இச செல்வத திருமேனிககுத தீஙகு உணடாகுமபடி நேரிட்டதே! சிவதரிசனத நககுப் போனவிடததில சேஙகனறின பழி வநது "கிணறுவெட்டபபோனவிடததில பூதம புறப்பட்டது"போல தோனறியதே! "கடைகொளளப போகுமபோது களளனெதிா பபட்டது" போல அருள பெறறு வரப போகுமபோது இநதப புததிரனுககு அநதககனுறனது எமனைபபோல எஙகே யிருநது எதிாபபட்டதோ! இநதக குமாரனைபபறறி நமககெலலா முண் டாகிய இரககம பழி வாங்க வநத பசுவுககு முணடாயிருககுமா னால, ஆராயசசிமணியை யசைததது முறையிட்டுககொளளாதே! ஐயோ! இநதப பசுவானது சூரிய வமிசததை யழிககத துசங கட்டிககொணடதே! இனி நமமரசனுககுப் பிற்காலத்தில் நீதி யுடன அரசாடசி செயயததகக அரசனைப் பெறுமல எலலா வுயிாகளும நிலைகுமொறிநினறு மயஙகுமே; இநத இராஜபுத்தி ரன் முனபு சேனைசூழத தேரிலேறிவநத மங்கலமாகிய கோலத தைககணடு மகிழசசி யடைநத நாம இபபோது இபபுததிரன காவல்சூழக காலால நடநது வருகினற பரிதாபமாகிய கோலத் தைப பாாபபதற்கு எனனபாவஞ செயதோமோ! இநதப புத திரனுயிாககு ஈடாக நம்முயிரை யெலலாங கொடுததுவிடுவோ மெனறாலும் அரசன சமமதிககமாட்டாரே! இநதப புத்திரன் உயிரிழநதால பினபு அரசனும் உயிரிழபபாா. பின்பு நாமிரு நது எனனசெய்வது! இதறகு முன இறநது விடுவதே சுகமாக

விருக்கின்றதே! ஆ! ஆ!! நம்மரசனைப்போல இப்படிப்பட்ட அருமையான நீதியோடு அரசுசெய்கிறவர்கள் முன்னு மில்லை, பின்னு மில்லையே! தியாகராஜப் பெருமான் நமது இராஜனு டைய மனதைச் சோதிக்கும்படி இப்படிச் செய்வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே! தருமதேவதை நமது அரசனது உண்மையா கிய நீதியின் தன்மையைச் சோதிக்கும்படி இவ்விதஞ்செய்வி த்ததாகத் தோன்றுகின்றதே யென்று பலவிதமாக அவரவர்க ளுந் தங்கள் தங்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தென்று நினைத்துப் புலம்பியும் அதிசயித்தும் நின்றார்கள்

ஆகாயத்தி னிடமாக இவ்விசயத்தைப் பார்க்கும்படி வந் திருக்கின்ற தேவர்களெல்லாம் இந்த மநுச்சக்கரவர்த்தியான வன் செய்யத்துணிந்த காரியம் இவர்க்கு முன்னிருந்த அரசர் களுக்குச் சொல்லத்தான் கூடுமோ? அல்லது நினைக்கத்தான் கூடுமோ? இம்மனிதர்களைப் பார்க்கிலும் உயர் பிறப்பினராகிய நம்மவர்களுக்குத்தான் செய்யக்கூடுமோ? இவ்வரசன் நீதியிலும் மனோதிடத்திலும் சிறந்தவனாக விருக்கின்றான். இவனுக்குச் சிவகடாட்சங் கைகூடுமேயல்லது மற்றவர்களுக்குக் கூடுமோ? ஆயினும், இன்னும் நடக்கப் போகிற அற்புதங்களை யெல்லாம் பார்த்தறிவோமென்று புகழ்ந்துசொல்லி நின்றார்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு நிற்க மநுச்சக் கரவர்த்தியானவர் அந்தப்பசுங்கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதி யிற் போய், தமது புத்திரனைக் காவல்செய்து, முன்னே நடத் திவந்த கொலைவீரர்களைப்பார்த்து, இனிக் காலதாமசம் பண் ணுமல் இந்தப் பசுங் கன்றை யெடுத்து அப்புறத்தே வைத்து, அவ்விடத்தில் இவ்வீதிவிடங்கனைக் கிடத்தி வையுங்களென்று கட்டளையிட்டார் அதுகேட்டுக் கொலைவீரர்கள் மனம் பதை த்து மதிமயங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுது தந்தையாகிய மநுச் சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையைக்கேட்டு மயங்கிநிற்கின்றகொலை வீரர்களை வீதிவிடங்கன் பார்த்து, நீங்கள் ஏன் மயங்கி வருந்து கின்றீர்கள்? அந்தக்கட்டளையின்படி நானே செய்து கொள்ளு கிறேனென்று சொல்லித், தியாகராஜப்பெருமான் சந்நிதிக்கெதி ராகத் திரும்பி, இரண்டு கைகளையுங் குவித்துச் சிரசின்பேரிம

வைத்துக்கொண்டு, சிறுபிள்ளைக்குத் திருப்பாற்கடலை யழைத்து க் கொடுத்த தியாக ராஜப் பெருமானே! அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சுயம்பிரகாச சாட்சாத்கார சிதாகாசசொரூப சின்மயனாகிய சிவசங்கரனே! அடியேன் பசுங் கன்றைக் கொன்ற பாதக னாயினேன். அதுவும் போதாமல் ஐயோ! எனக்கு நல்வழியைக் கற்பித்துக் கண்போல விளங்கிய நின்னடிமையிற் சிறந்தவனாகிய மந்திரியுள்ள கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியையும் இறப்பிப்பதற்குக் காரணமாகியு மிருந்தேனே! இப்படிப்பட்ட என் போல் பாவிக ளெங்கே யுண்டு? என் பிதா தண்டிக்கப்போகிற தண்டனை என் பாதகத்துக்குத் தக்க தண்டனையு மல்லவே! என்னசெய்வேன்! பாவியாயினும் எனக்கு வேறொரு கதியு மில்லாதபடியால், முன் தாயைக்கூடித் தந்தையைக் கொலைசெய்த வனது மாபாதகத்தை மன்னித்து அநுக்கிரகஞ்செய்ததுபோல், அடியேனுக்கும் அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும், என் பிதாவுக்கும் எனக்கும் உரித்தாகி யிருந்த மற்றவர்களுக்கும் என்னைப் பற்றிவந்த பழிபாவங்களைநீக்கியருளவேண்டும், என்பொருட்டு இறந்த மந்திரியை யெழுப்பிக் கொடுத்தருளவேண்டும், இதோ இந்தப்புலாலுடம்பைப் போட்டுவிட்டு வருகிறேன், என்னையுந் திருவடி நீழலிற் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும், இந்தப் பிறப்பிலே யெனக்குத் திருவடிகிடையாதானால் மறுபிறப்பிலாயினும் கிடைக்கத் தக்க நல்லறிவும் பேரன்பு முள்ளவனாகப் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டு திரும்பி நின்று, மாதா, பிதா, குரு முதலானவர்களுக்கும் மனத்தினால் வந்தனஞ்செய்து, இம்மநுச் சோழருடைய செங்கோல் மாறாது நிலைபெற்றிருக்க வேண்டுமென்று இஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துப் பஞ்சாட்சரத்தை யுச்சரித்து வடக்கே தலையும், தெற்கே காலும் வைத்து இரண்டு கண்களையும் மூடி சிந்தையைச் சிவபெருமான் திருவடித் தியானத்தில் வைத்து யோகநித்திரை செய்பவன்போல உடம்பைக் கிடத்தினான்.

அப்போது மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவர் சிவத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, தியாகேசர் சந்நிதியை நோக்கி, அடியேனை யாட்கொண்ட ஆண்டவனே! இவ்வீதி விடங்க னென்பவன்

பசுங்கன்றைக் கொலைசெய்தானெனபதுபிரததியட்சமாக உண மை யென்று வெளிபபடட படியால, இநதக குறறவாளியின் கொலைப்பாதகந் தீரததகக தணடனை செயவதறகுச் சகதியில் லாத அடியேன, தேவரீா திருவுளபபாஙகினபடி மேலோா வற் படுத்திய தருமநூல்களில கொலைசெயதவனைக கொலைசெய்யக் கடவரென்று விதிததிருககிற விதியினபடி, விதிமாறுட்ட முத லான குற்றங்களுககுச சிறிது மிடஙகொடாமல, இவனைக கொலைசெய்யும்படி திரிகரண சுததியாகத தீாபபிட்டுககொண டு, இதோ தோககாலிலூாநது கொலைசெயயத தொடங்குகின் றேன். இததீாப்பினிடததுத தேவரீா திருவடி சாடசியாக என மனமறிநது யாதொரு பிசகும நேரிட்ட தில்லை. எனனையு மறி யாது எதாகிலுங குறை நேரிடடிருககுமாலை அதைததேவரீா மன்னிததுக கொள்ளவேணடும இநதக குற்றவாளியின பாபா தமாவை அப்பாபததினினறு நீஙகும வணணந தககதணடனை செய்விததருளி, மறுபிறப்பிலாயினும கடைததேறும வழியைக கடாட்சிகக வேணடுமெனறு விணணப்பஞ் செயதுகொணடு, தேரிற கட்டிய குதிரைகளை விழுநது கிடககினற வீதிவிடங்கள கழுததடியிற் சககர மழுநதுமபடி நேராகமுடுககிக தேரை நட த்தினார்.

அப்போது தேர்ச் சக்கரமானது வீதிவிடஙகனமேல அழு ந்திக் கற கற வெனறு இழுததுக்கொணடு அதிக வேகமாகச செல்ல, உடல் குழமபிச் சினனபினனப்பட்டு, நசுககுணடு, கையாற் பிசைந்து, ரசம் பிழிநத மாஙகனியின கோதுபோல உடல்வேறு உயிாவேறாக இறநதான. அதுகணடதேவர்களெல லாம் அருமையாசப பெற்ற புத்திரனை நோக்காமல் புணணியத தை நோககிய கண்ணியவானே! உனககுச சுபகர முணடாவ தாகவெனறு வாழ்ததிக கற்பகபபூமாரி பொழிநதாாகள. தேவ துநதுமிகள் அதிாநதன. அநநகரததாரெலலாம இப்படிபபட்ட நீதிசெலுததுகின்ற மஹாராஜனை என்னதவஞ்செயது பெறறு கொண்டோ மென்றும், ஐயோ! இனி எக்காலததில வீதி விடங்கனைக காண்போமெனறும, இனபக கணணீரும துன் பக் கண்ணீரும் விட்டுக்கொணடே நின்றார்கள உடனே மநு ச்சக்கரவர்த்தி யானவா மந்திரியின பழிக்காகத தம்முயிரைக

கொடுக்கத் துணிந்து தேரிலிருந்து கீழே யிழிந்தார் அப்போது ஸ்ரீகண்டர், அனந்தேசர், காலசங்கார யுருத்திரர், துவாதசருத்திரர், ஏகாதசருத்திரர், புரதியட்டகர், கூர்மாண்டர், ஆட்கர், சதவுருத்திரர், அஷ்டமூர்த்திகள், நீலலோகிதர், கங்காள கபாலர், அசுவாரோகணர், அஷ்டபயிரவர், வீரபத்திரர், சகரந்தரர் நான்முகர் முதலான பத மூர்த்திகளும், கபாலீசன், அசன், புதன், வச்சிரதேகன், பிநாகி, கிருத்சாதிபன், உருத்திரன், பிங்கலன், சாந்தன், க்ஷயாந்தகன், பலவான், அதிபலவான், பாசாத்தன், மகா பலவான், சுவேதன், ஜயபத்திரன், தீர்க்கபாகு, ஜலாந்தகன், மேக வாகனன், சௌமிய கேசன், சடாதரன், லக்ஷ்மீதரன், ரத்நந்திரன், ஸ்ரீதரன், பிரசாதன், பிரகாசன், வித்தியாதிபன், ஈசன், சர்வஞ்ஞன், பலிப்பிரியன், சம்பு, விபு, கணாத்தியக்ஷன், திரியக்ஷன், திரிலோசனன் முதலான பதத்தலைவர்களும், இந்திரர், சந்திரர், சூரியர் முதலான தேவர்களும், வசிட்டர், அத்திரியர், புலத்தியர், பராசரர், வியாசர் முதலான முனிவர்களும், கண்ணுவர், கருக்கர், சுதானந்தர் முதலான இருடிகளும், அசுரர், அந்தரர், ஆகாயவாசிகள், விஞ்சையர், வித்தியாதரர், கருடர், காந்தருவர், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், கிருதர், பூதர் பைசாசர், போகபூமியர், உரகர் முதலான கணங்களும், நந்தி, பிங்கிரிடி, சண்டன், பிரசண்டன், சங்குகன்னன், வாணன், அந்தகன், கும்போதரன், விரூபாக்ஷன் முதலான பிரமத கணங்களும் சூழ்ந்து துதித்து வரவும், பேரிகை, மத்தளம், தாளம், சங்கம், சச்சரி, தடாரி முதலான வாத்தியங்கள் முழங்கிவரவும், எல்லாம் வல்ல இறைவன் வந்தான், நல்லோர்க ருளும் நாயகன் வந்தான், முப்புரமெரித்த முன்னோன் வந்தான், தப்பிலாத கருள்செய்யுந் தயாநிதி வந்தான், வள்ளல் வந்தான், மஹாதேவன் வந்தான், எள்ளிலெண்ணெய்போலிருப்பவன் வந்தான். அன்பர்க்கருளும்ஐயன் வந்தான், இனபங்கொடுக்குமிறைவன்வந்தான், முத்தொழில் நடத்தும் முதல்வன் வந்தான், பத்தர்கள் புகழும் பத்தோன் வந்தான், தேவர்கள் போற்றுந் தியாகன் வந்தான், மூவர்கள் வாழ்த்தும் முக்கண்ணன் வந்தான் என்று சின்னங்கள் பிடித்துவரவும், தும்புருநாரதர் யாழிசை பாடிவரவும், உருத்திர கணிகை

யா நடனஞ் செய்துவரவும், ஒற்றை வெண்குடை சாமரைமுத லான மங்கலவிருதுகள் நெருங்கிவரவும், ஆனைமுகக்கடவுளும், ஆறுமுகக் கடவுளும் இருபக்கங்களிலு மிசைந்து வரவும், உலக மாதாவாகிய உமாதேவியார் இடது பக்கத்திலிருக்க ஜடாமகுட திரி நேத்திர காள கண்ட சந்திரபபுஜம் முதலானவை விளங்க, தாம சொரூபமாகிய இடபவாகனத்தின்மேல் சர்வமங்கல சக்தியே திருமேனியாகக் கொண்ட தியாகராஜப் பெருமான் எழுந்தருளி, மநுசசோழ ராஜனுக்குமுன தரிசனங் கொடுத்தருளி, குளிர்ந்தநிலவு தளும்பிவீசுகின்ற புன்னகைகாட்டி அரசனுக்கு ஜிலலென்று உடம்பும், உள்ளமும், உயிரும் குளிரும்படி செய்வித்து, கருணையென்னும் வெள்ளம் நிறைந்து,பொங்கித் ததும்பி, பெருக்கெடுத்து, ஒளிகொண்டோங்கி மடைதிறந்தோடுகின்ற மலர்போன்ற திருக்கண்களால் அருள்நோக்கஞ் செய்து, அவ்வரசனுக் குண்டாயிருந்தவிடாய முழுதுந் தீர்த்து, நம்மிடத்து நம்பிக்கையும் பேரன்பும் வைத்து, மநுநீதி தவறாது அரசாட்சி செய்கின்ற மநுச சோழனே! நீ நடத்துகின்ற நீதியின் பெருமையை உலகத்தவர் செவ்வையாகத் தெரிந்து கொள்ளும்படி நாமே இவ்வாறு சோதிப்பித்தோம், இனி ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, இறந்துகிடக்கின்ற பசுங்கன்றும், கலாவல்லபனென்னு மந்திரியும், வீதிவிடங்கனென்னும் இராஜகுமாரனும் உயிர்பெற்று எழுந்திருக்கும்படி கடாக்ஷித்தருளினார்.

அந்தக்கணமே நித்திரை நீங்கி யெழுகின்றதுபோல், இளங்கன்றானது உயிர்பெற்று எழுந்து தன்தாயப் பசுவினிடத்தில் சென்றது மந்திரியும் புதல்வனும் உயிர் பெற்றெழுந்து, ஆண்டவனை வணங்கி, மருகே மலர்ந்தமுகத்தோடு வந்தனைசெய்து கொண்டு மகிழ்ந்து நின்றார்கள் அதுகண்டு அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களும் மற்றவர்களும் தம்மையறியாத பெருங் களிப்புடையவர்களாய்ச் சிலர் அற்புதம் அற்புதம் அற்புதம் அற்புதமென்று ஆடினார்கள், சிலர்புண்ணியபூசை பலித்தது, பலித்ததென்றுபாடினார்கள், சிலர்சூரியகுலந்தோன்றியது, தோன்றியதென்றுதுதித்தார்கள், சிலர் துக்கம் நீங்கியது, சுகம் கிடைத்ததென்று துள்ளினார்கள், சிலர் குறையெல்லாந் தீர்ந்தது, குறை

யெல்லாந் தீர்ந்ததென்று கொண்டாடினார்கள், சிலர் கும்பிட்ட தெய்வமகுறுககேவநதெனறுகுதிததார்கள், சிலா எம்பெருமா னெதிரப்பட்டாலெனனமுடியாதெனறுஎககளிததாாகள், சிலர் ஒருவரை யொருவா கட்டிததழுவிககொண்டு ஒரு காதமட்டும் ஓடித்திரும்பினாகள், சிலா கலககந தீாநது களிப்பு வநததெ னறு கைகொட்டினார்கள், சிலா தோளதட்டிககொணடும் தொ டை தட்டிககொண்டும, முகரோமத்தை முறுக்கிககொணடும், முகமலாநதுகொணடும், உடல நிமிாதநிக கொணடும் உலாவி நினறாாகள, சிலா வாழ்வு வநத தெனறு மனம பூரிததாாகள். இப்படி அவரவாகளும அளவிலலாத ஆனந்தமுடையவாகளாய் இழநதுவிட்ட பொருள எதிா வரப பெறறவாகளபோல் சந் தோஷ கோஷஞசெயது நிற்க, மநுச்சககரவாததி யானவா கங் கையும இளமபிறையும விளஙகுகினற சடாமகுடததையும, திரி புணடரமுந திலகமும் திருநோககும விளங்குகினற நெற்றி யையும, அருள ததுமபி வழிகினற திருநோககஙகளேயும், சங்கு குணடல மணிநது தாழ்நத செவிகளேயும, நறுங குமிழ்போ ன்று விளஙகுகினற நாசியையும, வேதமாகிய தெள்ளமுதத தைக கொளளேகொணடுணணும்படி அனபாகளுக்கு அருளிச் செய்கினற செமபவளம போனற திருவாய் மலரையும், வான வாக குயிாகொடுதத மணிகணடத்தையும, கொனறைமாலே யணிநது குலவரைகளபோ லுயாநத திருததோளகளேயும், மா னும, மழுவும, வரதமும அபயமுங கொணட மலாககரங்களே யும, சிவநது மெல்லெனறு திருவருள் பழுததது, ஆனநதமொழுகி ப் பததாகள மனததில திதகித திருககும பாத மலர்களேயும், செம பவள மலேபோனற திரு மேனியையும, பச்சைக கொடி படாநததுபோனறு பாாவதியாா மகிழ்நது விளங்குகினற பாக ததையுங கண்குளிரக கண்டு, களிப படைநது, ஆனந்த நீா ஊற்று நீர்போல சுரநது சுரநது, விழுநது விழுநது மார்பினிட தது வணடலாடவும, உடல குழைநது விதிா விதிாததுச் சிலிர் சிலிதது, மயிாககூச செறிநது எனபு நெக்குவிட் டுருகியும், மனங கனிந்து கனிந்து கசிநது கசிநது நெகிழ்நது நெகிழ்நது பட பட வென்று பதறிப் பதறி உருகி யுருகி ஆனநதவெ ளளத்தி லழுந்தி யழுநதிப் பரவசமாகியும, சிவ சங்கர சிவ சங்

கர சிவ சங்கர சிவ சங்கர சிற்பர தற்பர சிற்குண சின்மய சிவ சிவ வென்று வாயாரச் சுரந்து பாடிப் பாடி நாக்குழறித் தழும்பேறியும், ஹர ஹர வென்று ஆனந்தக் கூத்தாடியும், தண்டு போல அனந்த முறை கீழே விழுந்து விழுந்து வணங்கி உடம்பிற் புழுதியாடியும், குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திர விம்பம்போன்ற முகத்தினகண் முத்துமாலை யணிந்ததுபோல வியா வரும்பி இள நகை தோன்றி மலர்ந்து விளங்கக் கைகளைக் கூப்பிச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, அன்பே வடிவமாகி நின்று, பிரமன் முதலாகிய பெரிய தேவர்களெல்லாம் அரியதவஞ் செய்தும் கனவினுங் காண்பதற் கருமையாகிய கடவுளே! அன்பு அணுவளவு மில்லாத அடியேனுக்கு அருமையாகிய திருமேனியை நனவிலே எளிதாகக் காட்டி யருளிய தேவரீர் பெருங் கருணையை யென்னென்று துதிப்பேன்! பொய் யுலகத்தை மெய்யென்று நம்பிப் புன்மையாகிய போகத்தை விரும்பிப், புவியாண்டு, மீளா நரகில் விழத்துணிந்திருந்த அஞ்ஞானத்தையுடைய அடியேனையும் ஓர் பொருளாகத் திருவுளத்திற் கொண்டு காட்சி கொடுத்தருளிய கருணைக்கடலே! கண்ணுண் மணியே! கரும்பின் சுவையே! கற்பகக் கனியே! கருணா நிதியே! தேவரீர் திருவருட்பெருமையை யென்னென்று சொல்லுவேன்! யான் எனகிற ஆணவப்பேயும், எனதெனகின்ற இராட்சதப் பேயும், மாயை யெனகிற வஞ்சகப் பேயும், பெண்ணாசை யெனகின்ற பெரும்பேயும், மண்ணாசை யெனகின்ற மானிடப்பேயும், பொன்னாசை யெனகின்ற பொல்லாப் பேயும், குரோத மெனகின்ற கொள்ளிவாய்ப் பேயும், உலோபமெனகின்ற உதவாப் பேயும், மோக மெனகின்ற மூடப் பேயும், மதமெனகின்ற வலக்காரப் பேயும், மாற்சரிய மெனகின்ற மலட்டுப்பேயும், மனப்பேயோடு கூடி யிரவும் பகலும் ஆட்டம் ஆடி யாடி யிளைக்கின்ற அடியேனைக் காத்தருளத் திருவுள்ளமிரங்கித் தரிசனமருளித் துன்பத்தை நீக்கி யின்பத்தை யளித்த எம்பெருமானே! என்னுடையவனே! என் தந்தையே! என் தாயே! என் குருவே! என் தெய்வமே! என் குலதெய்வமே! என் னுயிர்த்துணையே! என்னறிவுக்கறிவாகிய இறைவனே! தேவரீர் திருவடிப் புகழை வேதங்களுமறியாது விழித்துக்கொண்டு தேடித்தேடி இளைக்கின்றதெ

ன்றால், கிருமி கீடங்களினும் கீழ்ப்பட்ட அசேதனனாகிய அடியேன் எப்படி யறிந்து துதிப்பேன்! தேவரீர் திருவடிக் காட்சி பலிக்கும்படி செய்வித்த இந்தப் பசுவுக்குங் கன்றுக்கும் என்னை யடிமையாகக் கொடுப்பேன் அல்லது வேறென்ன கைம்மாறு செய்வேன்! தேவரீர் திருமேனிக்காட்சி கிடைப்பதற்குக் காரணமாகிய வீதிவிடங்கனென்னும் புத்திரன் இன்றுதான் எனக்குப் புத்திரனாயினான்! தேவரீரது திருவருட்கோலத்தைக் காணப்பெற்ற அடியேனுக்கு இனி என்ன குறை இருக்கின்றது! அன்பர்களுக்கு இன்பமளிக்கின்ற ஆண்டவனே! தேவரீர் கிருபாநோக்கஞ் செய்யப்பெற்று உடல்பூரித்தேன்! உள்ளங் குளிர்ந்தேன்! உயிர் தழைத்தேன்! பசுங்கன்றும் மந்திரியும் மைந்தனும் உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கவும் வரம் பெற்றேன்! வாழ்வடைந்தேன்! துக்கமெல்லாம் நீங்கினேன்! சுகப்பட்டேன்! மனதுக்கு மடங்காத மகிழ்ச்சிகொண்டு நின்றேன்! இனி அடியேனுக்குத் தேவரீர் திருவடியினிடத்துத் தவறாத தியானமும், சலியாத அன்பும், தந்தருளி யென்னை அடிமைகொள்ளவேண்டும் குற்றஞ் செய்தாலுங் குணமாகக் கொள்கின்ற குணக்குன்றே! பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த பரம்பொருளே! புலிமுலையைப் புல்வாய்க்குக் கொடுத்த புண்ணிய மூர்த்தியே! கல்லடிக்கும் வில்லடிக்குங் கருணை புரிந்த கருத்தனே! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலெழுந்தருளிய தியாகராஜப்பிரபுவே! போற்றி! போற்றி! யென்று தோத்திரஞ் செய்து தொழுது நின்றார். அரசன் செய்த தோத்திரங்களைத் திருச்செவி யேற்றுக்கொண்டு தியாகராஜப் பெருமான், நம்மிடத்தில் அன்புள்ள அரசனே! நீ இன்னும் நோயற்ற வாழ்வுங் குறைவற்ற செல்வமும் பெற்று, நமது அருளே துணையாகக் கொண்டு, இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் ஒரு குடையின்கீழ் ஆண்டு மெய் யறிவு விளங்கி, மாறாத மகிழ்ச்சியோடிருக்கக் கடவாய்! பின்பு எக்காலத்தும் மீளாத பேரானந்த போகத்தை நாம் தருவோம் என்று அருள் புரிந்து கணங்களுடன் அந்தர்த்தானமாக எழுந்தருளினார். அதுகண்டு மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் பின்பும் கீழ் விழுந்து, நமஸ்கரித்துத் தொழுது, தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு, அப்பசுவையுங் கன்றையும் உபசாரத்துடன் நல்ல புல்லுள்ள விடங்களில் மேய்த்து மிகு

ந்த சுகத்திலிருக்கும்படி செய்வித்துக் கலாவல்லபனைக் கட்டி யணைத்துக்கொண்டு என் புத்திரனபழிக்கு ஈடாகச் செய்தற்க ரிய செய்கையைச் செய்துகொண்ட அன்புள்ள அமைச்சனே! உன்போலெனக் கினியவர்க ளுண்டோவென் றுபசரித்து பின்பு வீதிவிடங்க னென்னு மைந்தனை யெடுத்து மடிமேல்வை த்து, முத்தங்கொடுத்து, உச்சிமோந்து, யான்செய்த புண்ணிய த்தாற் கிடைத்த புத்திரனே! உன்னு லல்லவோ உயாவை யடைந்தேனென் றுபசரித்து பின்பு மைந்தனும் மந்திரியுந் தாமுமாகக் கமலாலயமென்னும் கோயிலுக்குச் சென்று ஆசார த்தோடும், அன்போடும் விதிப்படி சிவபெருமானைத் தரிசனஞ் செய்து, அபிஷேகாதி சிறப்புகளும் அனேகம் திருப்பணிகளுஞ் செய்வித்துத் தொழுது, வணங்கித் துதித்து வலங்கொண்டு, விடைகொண்டு புறப்பட்டு, அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல் லாம் மனங்களித்து வாழ்த்திப்புகழும்படி மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்க, வீதியை வலமாகவந்து, அஷ்டமங்கலங்களேந்திய சும ங்கலிகளும், அந்தணர் அமைச்சர் முதலானவர்களும் வாழ்த்தி மங்கலச் செய்கைகளோடும் எதிர்கொள்ள அரண்மனையிற் சென்று வேதியர், துறவினர், விருந்தினர், உறவினர் முதலா னோர்களுக்கு அவரவர்களுக்குத்தக்க வரிசைகளைச் செய்து மகிழ்வி த்து, கற்புநிலை தவறாத மனைவியார் மனங்குளிர்ந்து களிக்கும் படி மைந்தனைக் காண்பித்து, மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிவானுக்கிரகத்தால் சிங்காசனாதிபதியாய் உலகத்தை யெல்லாம் ஒருகுடை நிழலில் வைத்து அறநெறிப்படியே அரசாட்சி செய் திருந்தார்

வாழ்த்து.

நேரிசைவெண்பா.

வாழிமநுச்சோழர் வாழி யவர்மைந்தன்
வாழியவர் மந்திரியாம் வல்லவனும்-வாழியவர்
செங்கோன் முறையவர்தஞ் சீர்கேட்பவர்வாழி
யெங்கோன் பதம்வாழியே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்

முற்றிற்று